

«Οι εξεγέρσεις θα είναι απαραίτητες, όσο υπάρχουν ομάδες εξουσίας που χρησιμοποιούν την υλική τους δύναμη για να εξαναγκάζουν τιςμάζες σε υποταγή».
(Ε. Μαλατέστα)

ΕΚΔΟΣΗ:
ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ
ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ
ΧΡΟΝΟΣ 2ος
ΤΕΥΧΟΣ 8
ΔΡΧ. 200

ΕΞΕΓΕΡΣΗ

Ηλίθιοι δήμιοι!!!

Τα κελιά τους είναι πολύ μικρά για να μας χωρέσουν...
Η ομηρία μερικών δεν σταματά τους κοινωνικούς αγώνες.

Ο κοινωνικός πόλεμος συνεχίζεται
Βίαιος, Αδιάλλακτος, Επιθετικός

ΜΕΘΟΔΕΥΜΕΝΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Α. Ανάπτυξη της βίαιης εξεγερτικής δράσης και καταστολή

Τον τελευταίο χρόνο το Κράτος αντιμετώπισε την βίαιη επιθετική δράση (Δεκέμβριος '90, Γενάρης '91, εξέγερση στις φυλακές, ΕΑΣ, Ηράκλειο, «υποδοχή στον Μπους», συνέχιση των μαθητικών κινητοποιήσεων Οκτώβρης '91) των εξουσιαζόμενων και μάλιστα μ' αιχμιακό σημείο την εξέγερση του Γενάρη, η ανάπτυξη της στην εξεγερτική της διάσταση ανέδειξε μία σοβαρή επικινδυνότητα γι' αυτό.

Ταυτόχρονα η ύπαρξη πολλαπλών «προβλημάτων» που έχει επιλέξει επιτακτικά να διεκπεραιώσει στην προσπάθεια ανασυγκρότησης του (καθώς επίσης και οι εγγενείς αντιφάσεις και αντιπαράθεσεις που του δημιουργούν προσκόμματα στην προσπάθεια του αυτή), αλλά και το γεγονός της αποδυ-

νάμωσης των παραδοσιακών μηχανισμών διαμεσολάβησης - χειραγώγησης στην πορεία της μετεξέλιξης τους —παρ' ότι δεν μπορούν να θεωρηθούν εντελώς εξουδετερωμένοι— το οδήγησαν επανειλημμένα στην χρησιμοποίηση των άμεσων κατασταλτικών μηχανισμών και μάλιστα ορισμένες φορές με αρκετό κόστος ως αναφορά την πλαστή εικόνα, που θα ήθελε να διαιωνίζεται στους εξουσιαζόμενους (πχ. τα ΜΑΤ να επελαύνουν στο Νοσοκομείο της Αγ. Σοφίας).

Έτσι λοιπόν ίσως δεν είναι διόλου περιέργο και ίσως δεν θα έπρεπε να είναι και απρόσμενο το γεγονός της προσχεδιασμένης εισβολής των συμμοριών του Κράτους τα ξημερώματα της 25 Οκτώβρη στο χώρο του Πολυτεχνείου.

Β. Το γενικό περίγραμμα του κατασταλτικού σχεδίου του Κράτους αρχίζει να διαφαίνεται...

Οι μαθητικές κινητοποιήσεις του τελευταίου δεκαήμερου του Οκτώβρη θεωρούμε, ότι δεν μπορούν να ειπωθούν αποκομμένες και ασύνδετες από τα γεγονότα του περασμένου Δεκέμβρη και Γενάρη, παρά τις αναμφίβολες διαφοροποιήσεις τους οι οποίες αναπτύσσονται εκτενώς σε κείμενο που ακολουθεί. Και αυτό γιατί υπάρχει έντονο το στοιχείο της συγκρουσιακής συνέχειας. Και αυτό θεωρούμε ότι έλαβε σοβαρά υπόψη της η εξουσία. Παρ' ότι δεν πιστεύουμε ότι θα κατέληγαν, ή μπορούν να καταλήξουν ακόμα, να πάρουν τις διαστάσεις της εξέγερσης του Γενάρη για τον απλούστατο λόγο ότι δεν υπάρχουν συνταγές που οδηγούν τους εξεγερμένους, από την άλλη δεν μπορεί να υποτιμηθεί η σημαντικότητα της απόπειρας. Ο απελευθερωτικός κοινωνικός - ταξικός αγώνας δεν είναι τζόγος, ούτε διεξάγεται για την περισυλλογή τροπαίων - αποτελεσμάτων. Είναι επίπονος, συνεχής και είναι η ύπαρξη συνολικού ανατρεπτικού σχεδίου που επιτείνει την επικινδυνότητα του αντικρατικού αγώνα για το καθεστώς.

Το κράτος λοιπόν, για να συνεχίσουμε, αυτή τη φορά ήταν προσεκτικό και προσετομασμένο. Το γεγονός αυτό επιβεβαιώνεται από τους ήπιους τόνους στις ανακοινώσεις - δηλώσεις του «αρμόδιου» εξουσιαστή στο ξεκίνημα των μαθητικών καταλήψεων.

Αυτή τη φορά ούτε κατευθυνόμενες ονομάστηκαν (αλήθεια τι άλλαξε;), αλλά όμως ούτε απαρατήρητες πέρασαν. Μην ξεχνάμε ότι ακόμα και προτού ξεκινήσουν πολλοί αξιωματικοί κονδυλοφόροι είχαν κρούσει τον κώδωνα του κινδύνου με τις βαθυστόχαστες αναλύσεις τους. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν ότι εκφράστηκε μια σχετική αναμνηή εκ μέρους της εξουσίας στην πορεία της 18ης Οκτώβρη, παρά τις έντονες συγκρουσιακές διαθέσεις που εκδηλώθηκαν κατά την διάρκεια της. Και αυτό για να δοθεί ο κατάλληλος χρόνος να ξεδιπλωθεί περίτεχνα η τεχνική του διαχωρισμού ως προκαταρκτική κατασταλτική κίνηση. Οι μισθοφόροι γραφιάδες έκαναν για ακόμα φορά καλά τη δουλειά τους.

(Ενδεικτικά: «Καπλώσαν με φωτιές τους 15άρηδες. Κι άρχισαν τόσο όμορφα!» Ελευθεροτυπία 19/10. Η λεζάντα συνοδεύεται από δύο φωτογραφίες. Στην μία μαθήτριες χαμογελαστές κρατούν πανώ και στην άλλη οι γνωστοί όπως αναγορεύονται σε εσωτερικό ρεπορτάζ 50-100, συγκρούονται).

Στις 25 Οκτώβρη τα ξημερώματα πραγματοποιήθηκε η κεντρική κατασταλτική μεθόδευση της εξουσίας με την προσχεδιασμένη εισβολή των μπάτσων και των «αγανακτισμένων» φασιστοειδών στο Πολυτεχνείο, αφού είχαν προηγηθεί η πυρπόληση της πρυτανείας μ' εμπρηστικά δακρυγόνα και πολυώρες συγκρούσεις. Μακρύς ο κα-

τάλογος αυτή τη φορά αυτών που δήλωσαν ενεργητική συμμετοχή - συναίνεση στην καταστολή: «αγανακτισμένοι» γονείς, πολίτες, πανεπιστημιακοί, δημοσιογραφίσκοι, φοιτητάριοι. Άλλοι ξήλωναν πόρτες από σχολεία και προληπτικά καταληψίες μαθητές, άλλοι συνεπικουρούσαν τους μπάτσους στις συγκρούσεις, άλλοι συναινούσαν για την εισβολή, άλλοι διέργηναν τα ιμάτια τους για την καταστροφή της εθνικής κληρονομιάς και μυξοκλαίγοντας προσπαθούσαν να διασώσουν κάποια υπολείμματα σχεδίων...

Όλος αυτός ο συρφετός είναι το ίδιο υπεύθυνος για την καταστολή με βαριές ποινές στους 18 από τους συλληφθέντες, όσο και για όσα επακολούθησαν.

Και κάτι ακόμα. Δεν πέτυχε τα σχέδια του το Κράτος επειδή κατόρθωσε να εισβάλει στο Πολυτεχνείο και να καταπατήσει το «άσυλο» (λες και ήταν η πρώτη φορά), ούτε κανείς πρέπει να έχει την ψευδαίσθηση, ότι η εξουσία θα διατάσει να μπει σ' οποιονδήποτε χώρο, (αν έχει την δυνατότητα!), εφόσον θεωρήσει ότι εξυπηρετούνται τα γενικότερα σχέδιά της. Είναι διαφορετικό ν' αναγνωρίζουμε ότι μια θεσπισμένη επίφαση, όπως το άσυλο, έχει σταθεί επιβοηθητικό στοιχείο στους κοινωνικούς αγώνες και ιδιαίτερα λειτουργικό σε ώρες σύγκρουσης, που η ασυμμετρία δυνάμεων, αλλά και διαφοροί άλλοι λόγοι ανασυγκρότησης κ.τλ. οδηγούσαν στην χρησιμοποίηση του επανειλημμένα, και άλλο να παραγνωρίζουμε ότι η δυνατότητα επαναστάσεως της εξουσίας είναι απεριόριστη.

Θα θέλαμε σ' αυτό το σημείο να σταθούμε στους 34 συλληφθέντες τόσο μέσα όσο και έξω από το Πολυτεχνείο κατά την διάρκεια των συγκρούσεων. Απ' αυτούς 18 οδηγήθηκαν στις φυλακές της Λάρισας και του Κορυδαλλού με βαριές ποινές, 9 αφέθηκαν με αναστολή, 6 αθωώθηκαν και υπήρχε η περίπτωση του συντρόφου που αναβλήθηκε η δίκη, αφού βρισκόταν στο νοσοκομείο. Και εδώ είναι πράγματι που πετυχαίνουν τα σχέδια του Κράτους και η εφαρμοσμένη καταστολή βρίσκει τον στόχο της. Η εξουσία κατορθώνει και διαχωρίζει τους ομήρους της και εκτός εξαιρέσεων η απουσία λόγου στήριξης - δικαιολόγησης της ίδιας της οντότητας ως αγωνιστών ιδιαίτερα ορισμένων (δεν υποστηρίζουμε ότι ήταν όλοι αναρχικοί - αντιεξουσιαστές και ούτε βέβαια είναι κακό αυτό) ακρωτηρίασε - αποστέωσε το περιεχόμενο της αντίστασής τους από την μία και από την άλλη λειτουργήσε επιβοηθητικά σε μια ολόκληρη παραφιλολογία των μισθοφόρων λειτουργών του τύπου.

Και τι δεν διαβάσαμε: για νέους «αναρχικούς» με πλαστή ταυτότητα, για την πρώτη γενιά που αμφιστητεί τη δεύτερη, δηλώσεις - κρίσεις παλιών από την μια και βαν-

δαλων από την άλλη όπως παρουσιάζονται, ειδήμονες αρχισυμμορίτες της Ασφάλειας να «δίνουν μαθήματα αγωνιστικότητας»: «Δεν πρόκειται για ιδεολόγους αναρχικούς που δίνουν μάχη για τα πιστεύω τους. Απόδειξη είναι το γεγονός ότι όλοι όσοι πήγαν στον εισαγγελέα και στη συνέχεια στο δικαστήριο δεν υποστήριξαν κάποιες πολιτικές θέσεις...»

Το κράτος πάντως συνέχισε με σταθερά βήματα έχοντας πλέον τη διάθεση να συγκεκριμνοποιήσει το στόχο των κατασταλτικών του κινήσεων.

Στις 2 Νοέμβρη συλλαμβάνονται 33 αναρχικοί-ές για αφισκοκόλληση στην Εμμ. Μπενάκη. Αναγνωστόπουλος: «Εξύβρισαν αστυνομικούς και προέβαλαν αντίσταση. Εξάλλου το περιεχόμενο των αφισών μαρτυρά ότι είναι της ίδιας ιδεολογίας μ' αυτούς που καίνε και καταστρέφουν. Έπρεπε να συλληφθούν και ν' απομονωθούν ώστε να μην νοθεύουν τις πορείες των κοινωνικών ομάδων».

Επακολούθησαν ξυλοδαρμοί και βασανισμοί από τους σύγχρονους ιεροεξεταστές που δεν έχουν τίποτα να ζηλέψουν από τον Μάλλιο ή τον Μπάμπη. Η δίκη και των 33 συνεχίζεται μέχρι αυτή την στιγμή, ενώ παράλληλα έχουν ξεκινήσει όλοι απεργία πείνας (ένας σύντροφος εξαντλημένος από την απεργία πείνας αλλά και τους ξυλοδαρμούς έχει ήδη μεταφερθεί σε νοσοκομείο).

Καθημερινή επίσης είναι η παρουσία εκατοντάδων ατόμων στα δικαστήρια που εκφράζουν την αλληλεγγύη τους στους διωκόμενους από το κράτος.

Ας σημειωθεί εδώ ότι οι 33 αναρχικοί-ές διώκονται: «για παράβαση του νόμου περί αφισκοκλήσεων», «διακεκριμένες περιπτώσεις φθοράς ξένης ιδιοκτησίας», «στάση», «διατάραξη ασφάλειας συγκοινωνιών», «εξύβριση» και «για διασπορά ψευδών ειδήσεων», ενώ ένας σύντροφος κατηγορείται και «για αντίσταση κατά της αρχής».

Όπως ειπώθηκε και προηγουμένως σαφώς μπορούμε ν' αναγνωρίζουμε το γενικό περίγραμμα σχεδίου καταστολής εκ μέρους της εξουσίας και την επιλογή του να συγκεκριμνοποιήσει την επίθεση, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν δοκιμάζει και δεν δοκιμάζονται τα βήματα του προς αυτή την κατεύθυνση.

Ήδη γνώρισε πολύ καλά ότι η τεχνική του διαχωρισμού δεν μπορεί να επαναλαμβάνεται μ' επιτυχία κάθε φορά, και αυτό επιβεβαιώθηκε έμπρακτα με την εννιαία και αδιαχώριστη στάση των 33 αναρχικών απέναντί του. Και θα γνωρίσει για μια ακόμα φορά ότι η θέληση για αντίσταση στην εξουσία και τους περιτρεχάμενους της δεν μπορεί να καμφθεί ούτε με βασανιστήρια, ούτε με καταδίκες, αλλά ούτε και μ' οποιαδήποτε κατασταλτική μεθόδευση του.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ

Η έκδοση και διακίνηση της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ στηρίζεται μόνο στις δυνάμεις των συντρόφων. Δεν υπάρχουν οικονομικά τρασά και επιχειρήσεις που χρηματοδοτούν και υποστηρίζουν μια τέτοια προσπάθεια. Ούτε και θα ήταν δυνατό κάτι τέτοιο.

Θα θέλαμε πάνω σ' αυτό το ζήτημα να τονίσουμε πως το ποσό που αναγράφεται σε κάθε τεύχος δεν αποτελεί ένα είδος αποτίμησης κάποιας «ανταλλαχτικής αξίας» του. Ένα αναρχικό έντυπο δεν θα μπορούσε ποτε να έχει ανταλλαχτική αξία και να υπόκειται στις εμπορευματικές σχέσεις. Επί του παρόντος, για να μπορέσει να συνεχιστεί αυτή η προσπάθεια είναι αναγκασμένη να αντιμετωπίσει την οικονομική βαρύτητα των υλικών (χαρτί, υλικά εκτύπωσης, εκτύπωση κ.λπ.) που εκ των πραγμάτων είμαστε υποχρεωμένοι να τα βρισκουμε μέσα σ' αυτήν την κοινωνία όπου οι εμπορευματικές σχέσεις είναι ακόμα κυρίαρχες.

Ούτε, όμως, και σ' αυτό το ζήτημα θα σταθούμε, γιατί δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί πως υπάρχει ετεροκαθορισμός και συνεπώς τιμή και εμπορευματική σχέση με όσους παίρνουν στα χέρια τους την ΕΞΕΓΕΡΣΗ.

Για μας, το ποσόν που αναγράφεται σε κάθε τεύχος ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΜΙΑ ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΣ. Δεν καθορίζεται με αυστηρά κριτήρια και είναι ευέλικτη προς κάθε κατεύθυνση (προς τα πάνω ή προς τα κάτω). Με μια κουβέντα το μέγεθος συνεισφοράς εξαρτάται από τη διάθεση και τις δυνατότητες του καθένα με τον οποίο έρχεται σε επαφή η ΕΞΕΓΕΡΣΗ.

Το αναγραφόμενο, λοιπόν, ποσό είναι μια ελάχιστη αποτίμηση σύμφωνα με τις πραγματικές ανάγκες για τη συνέχιση αυτής της προσπάθειας. Μιας προσπάθειας που δεν έχει μια μόνο κατεύθυνση, αλλά συμπεριλαμβάνει και μια σειρά από πρακτικές δραστηριότητες (αφίσες, προκηρύξεις και άλλα μέσα που κρίνονται απαραίτητα για τη συμβολή μας στη διεξαγωγή του συνολικότερου αντικρατικού αγώνα) για τις οποίες η συνεισφορά του καθενός μας καταντά μερικές φορές να γίνεται δυσβάστακτη.

Θεωρούμε λοιπόν πως στην κατεύθυνση της ενίσχυσης αυτής της προσπάθειας οποιαδήποτε συνεισφορά είναι αποδεκτή.

Όσοι δέλουν να προσφέρουν κάποιο χρηματικό ποσό ή να γραφτούν συνδρομητές (200 δρχ. για κάθε τεύχος). Μπορούν να στείλουν ταχυδρομική επιταγή στην παρακάτω διεύθυνση:

Προς Δημήτρη Παπαϊωάννου
Τ.Θ. 30658
Γ.Κ. 10033
ΑΘΗΝΑ

Στις 9 Νοέμβρη εκδηλώνεται η επόμενη κίνηση. Χτυπιέται πορεία 400 αναρχικών - αντιεξουσιαστών, αλλά και αριστεριστών, η οποία είχε ξεκινήσει από την ΑΣΟΕΕ κολώντας ταυτόχρονα αφίσες που έκφραζαν την αλληλεγγύη στους ομήρους του κράτους, στην οδό Ακαδημίας στο ύψος της Μασσαλίας. Ξυλοκοπούνται αρκετά άτομα

Γ. Να επιτείνουμε τις ανησυχίες των κρατιστών να επιβεβαιώσουμε τους φόβους τους.

Σε περιόδους όπως αυτή που διανύουμε που χαρακτηρίζονται από την προσπάθεια ανασυγκρότησης του κράτους και την παράλληλη διάθεση του να συρρικνώσει - τρομοκρατήσει αυτούς, τους οποίους, θεωρεί ότι του δημιουργούν ιδιαίτερα προβλήματα, προσκόμματα καθώς και ν' αναστείλει τις δραστηριότητές τους, — σ' όλες τις εκφάνσεις που μπορούν να προσλάβουν αυτές —, οποιεσδήποτε αυταπάτες δημοκρατικής νομιμότητας ή κεκτημένων μπορεί ν' αποβούν ιδιαίτερα επιζήμιες.

Η εντεινόμενη κατασταλτική επίθεση της εξουσίας θα βρεθεί στο κενό από τη στιγμή που θα της αντιπαρατεθεί η παράλληλη ανασυγκρότηση αυτών που επιβουλεύονται την ύπαρξη της και αποφευχθεί η σύγχυση, η ηττοπάθεια, ο φόβος και τελικά η αναστολή δραστηριοτήτων σ' όλα τα επίπεδα που εντάσσονται σ' ένα γενικότερο σχέδιο για τη συνέχιση της εξεγερτικής απόπειρας. Και αυτό ακριβώς είναι το γεγονός που θα επιβεβαιώσει τους φόβους και τις ανησυχίες των κρατιστών.

Η αλληλεγγύη στους ομήρους της εξουσίας δεν μπορεί να ειπωθεί και ν' αναπτυχθεί αποκομμένα από τον συνολικότερο αντικρατικό αγώνα, αλλά στην επιθετική της διάσταση, που θ' αναδύεται τη συνολικότερη στάση - αντίσταση των διωκόμενων και των αλληλέγγυων, όχι μόνο σ' αυτούς, αλλά και στους ανατρεπτικούς κοινωνικούς αγώνες των οποίων ζώντα κομμάτια αποτελούν και ούτε βέβαια μπορεί ν' αναπτυχθεί σαν συμπάρσταση στο ατυχές γεγονός της σύλληψης τους με την στενή του έννοια.

Η εξουσία σίγουρα έχει αναπτυγμένη σε μεγάλο βαθμό την τεχνική της καταστολής η οποία εμπλουτίζεται συνεχώς και γίνεται πολυπλοκότερη και την εξασκεί για τη φθο-

νώ γίνονται και 46 προσαγωγές στην ασφάλεια. Αρκετές ώρες αργότερα, αφού περνούν σε δακτυλοσκόπηση και φωτογράφηση αφήνονται όλοι, αφού κρίθηκε από τους εξουσιαστές αρκετό το να δοθεί το στίγμα της συνεχούς κατασταλτικής τους μεθόδευσης.

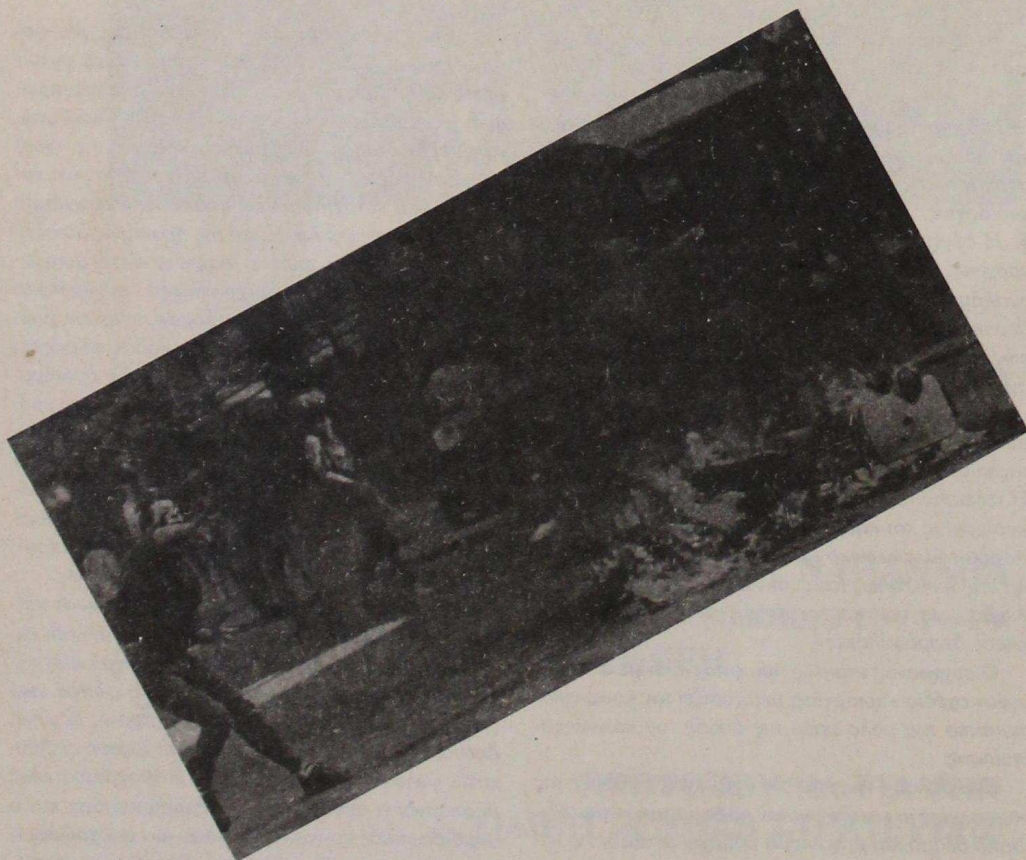
ρά φυσική και ψυχολογική των αγωνιστών με απώτερο στόχο την απομόνωση τους, την αδρανοποίηση τους, την μετεξέλιξη τους σε «πρώην αναρχικούς ή πρώην επαναστάτες», την ταυτόχρονη λασπολόγηση, κατασυκοφάντηση των αγώνων τους.

Και έχει πάμπολλους μηχανισμούς στην διάθεση του και πάμπολλους συμπαράστατες στη διεκπεραίωση του τόσο σημαντικού γι' αυτήν έργου, που τόσες φορές έχει στεφθεί μ' επιτυχία, αλλά και άλλες τόσες αποδειχθεί φρούδα ματαιοδοξία.

Απώτερος στόχος του Κράτους η αναγωγή της προσωπικής συντριβής ενός αγωνιστή σε τέτοιες περιπτώσεις, σε συντριβή ενός ολόκληρου αγώνα ενάντια του, που ούτε τώρα ξεκίνησε αλλά ούτε τώρα πρόκειται ν' ανακοπεί. Και εδώ ακριβώς είναι που έχει εξαπατηθεί και διαψευθεί οικτρά γιατί πολύ απλά ο αγώνας αυτός δεν ανήκει προσωπικά σε κανένα, όσο σεβαστή και αν είναι η ιδιαιτερότητα και η σημαντικότητα του κάθε αγωνιστή ξεχωριστά. Γι' αυτό ακριβώς και η εξουσία έχει δείξει ιδιαίτερη επιμέλεια για ν' αποκρύψει, συγκαλύψει, διαστρεβλώσει την κοινωνική διάσταση των εξεγερτικών προσπαθειών και να τις προβάλει ως αντιθετικές και ανταγωνιστικές στο σύνολο της κοινωνίας που καταπιέζει - ελέγχει.

Ας μην του κάνουμε το χατήρι να πέσουμε σε μια από τις τόσες παγίδες παροπλισμού που στήνει.

Η ανάδειξη της προσπάθειας αυτής της εξουσίας και η ουσιαστική αντιμετώπισή της δεν θα πρέπει να είναι διόλου ευκαταφρόνητη, αλλά να εμπεριέχεται στην συνολικότερη αλληλεγγύη και αντίσταση στην καταστολή.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ

ΓΟΥΝΑΡΗ ΒΑΣΙΛΗ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΑΡΗ

και στον ΑΛΑΝΗ ΑΛΕΚΟ

που δικάζονται

για τη δεώρηση και τη δράση τους

ΚΑΤΩ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ - ΦΥΛΑΚΗ

ΟΙ ΔΙΚΕΣ

ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΤΑΔΙΚΕΣ

ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΗΛΙΚΩΝ
(Σταδίου 65, 8ος όροφος, ΟΜΟΝΟΙΑ)
ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15 ΝΟΕΜΒΡΗ 1991, ώρα 9 π.μ.

«ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΥΜΟΡΦΗ ΔΡΑΣΗ»

Ζούμε σε μια περίοδο όπου το κράτος προσπαθεί να δυναμώσει την κυριαρχία του πάνω στους ανθρώπους και να κάνει παράλληλα πιο στεγνή την εκμετάλλευση. Κι όλη αυτή η προσπάθεια έχει το όνομα του εκσυγχρονισμού.

Βάζουμε πόσα δεινά έχει αρχίσει να συσσωρεύει αυτός ο εκσυγχρονισμός: Απολύσεις και ανεργία, καταστολή σε κάθε σημείο με νόμους, με τα ΜΑΤ, με μέτρα που ισχυροποιούν και καταδεικνύουν με τον πιο άμεσο τρόπο την ωμή δικτατορία του κράτους και του κεφαλαίου. Άνθρωποι διώκονται (Κυριάκος Μαζοκόπου, Χριστόφορος Μαρίνος, Νίκος Μαζιώτης και τόσοι άλλοι) επειδή αγωνίζονται ή στέκονται αλληλέγγυοι στην προσπάθεια των συνανθρώπων τους να ζήσουν με ελευθερία και αξιοπρέπεια. Σε ορισμένες περιοχές οι άνθρωποι έχουν οδηγηθεί σε τέτοιο σημείο εξαθλίωσης ώστε να προετοιμάζονται συσσίτια για να μπορέσουν να επιβιώσουν οι χιλιάδες άνεργοι και πεινασμένοι (π.χ. Χαύριο).

Στα σχολεία επιβάλλονται νέα μέτρα ενάντια στους μαθητές, οι αγρότες οδηγούνται σε κατάσταση απόγνωσης, οι φυλακισμένοι πληθαίνουν για να ενισχύουν τα αλλοει των εγκλημάτων των εξουσιαστών. Η κατάσταση δεν διαφέρει σε τίποτα από αυτή ενός τεράστιου στρατόπεδου συγκέντρωσης, όπου οι άνθρωποι οδηγούνται από το κακό στο χειρότερο. Ο εκσυγχρονισμός, λοιπόν, της κυριαρχίας οδηγεί τους ανθρώπους στα όρια της αποκλήνωσης και την βαρβαρότητα στο αποκορύφωμά της.

Όμως, όλη αυτή η κατάσταση δεν μένει αναπάντητη.

Ο κόσμος των καταπιεσμένων αγωνίζεται, αντιδρά, συγκρούεται με το κράτος και τις δυνάμεις καταστολής. Συγκρούσεις στο Ηράκλειο και καταστροφή της της Νομαρχίας από τους αγρότες, καταλήψεις σε 73 σχολεία μέχρι στιγμής, εξέγερση των φυλακισμένων στον Κορυδαλλό και βίαιη καταστολή από τα ΜΑΤ, απεργίες και πορείες όπου καταστράβεται η διάθεση γιά σύγκρουση από τους πυροσβέστες των κομμάτων και των σωματείων (π.χ. απεργία οικοδόμων).

Η κοινωνία βρίσκεται σε διαρκή αναστάτωση και κάθε στιγμή η εξέγερση μπορεί να εκδηλωθεί και να γενικευτεί.

Μπροστά σ' όλη αυτή την κατάσταση είναι απαραίτητο να ενισχυθεί και να αναπτυχθεί η σύγκρουση ενάντια στο κράτος και τους θεσμούς-μηχανισμούς του. Η μετατροπή του κάθε σημείου κοινωνικής όξυνσης σε σύγκρουση και εξέγερση μπορεί όχι μόνο να αποτρέψει τα σχέδια του κράτους και του κεφαλαίου αλλά να δώσει τη δυνατότητα στην κοινωνία να προχωρήσει σε ευρύτερες απελευθερωτικές καταστάσεις.

Γι' αυτό, χρειάζεται να ξεπεράσουμε τους χειραγωγικούς κομματικούς και συνδικαλιστικούς μηχανισμούς που στέκονται εμπόδιο στην προσπάθεια των ανθρώπων για απελευθέρωση από τα δεσμά του κράτους. Για να μπορέσουν οι αγώνες μιας κοινωνίας να πετύχουν τους σκοπούς τους πρέπει να είναι οργανωμένοι από τους ίδιους τους καταπιεσμένους, χωρίς ιεραρχία και κάποιους "ειδικούς γνώστες" και διαμεσολαβητές, χωρίς να εγκαταλείψουμε τις τύχες μας και τη ζωή μας στα χέρια αυτών που μας εκμεταλλεύονται και μας καταπιέζουν για τους δικούς τους σκοπούς, αρνούμενοι τους καταπιεστικούς ρόλους που μας επιβάλλουν (π.χ. αγρότης, εργάτης, φοιτητής, μαθητής κλπ).

Αυτό το πόλεμο που οδηγεί τους ανθρώπους στην ολοκληρωτική υποδούλωση και αποκλήνωση δεν τον ξεκίνησαμε εμείς. Καλούμαστε, όμως, να τον τελειώσουμε! Ας κάνουμε την κοινωνική δράση εναντίον στο κράτος και το κεφάλαιο μια διαρκή σύγκρουση, μια εξέγερση που δεν θα έχει όρια.

ΑΜΕΣΗ ΒΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ-ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥΣ ΤΟΥ!
ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΜΕΣΗ ΕΠΙΘΕΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ!
ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ!

6-10-91

ΣΥΝΕΙΡΡΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΩΝ

«Έπεσε η μισητή μάσκα, παραμένει ο άνθρωπος χωρίς σκήπτρο, ελεύθερος, χωρίς όρια κι όμως άνθρωπος Ίσος, αταξικός, αντιφυλετικός, αεθνής...»

Η επιθυμία και ανάγκη των σύγχρονων ανθρώπων να αγωνιστούν και να ανατρέψουν το ασφυκτικό πλαίσιο του κοινωνικού ελέγχου και της καταστολής που επιβάλλουν το κράτος και ο καπιταλισμός και κατ' επέκταση την ίδια τους την ύπαρξη και κάθε δομική τους έκφραση, γεννάει σε συλλογικό και ατομικό επίπεδο την πραγματικότητα ζωντανέματος των κοινωνικών ανεξέλεγκτων αγώνων και το δυνάμωμα - ενίσχυσή τους σε κάθε ιστορική κοινωνική φάση, που εκπληγάζει ακριβώς από την ερμηνεία των αγώνων αυτών σαν την μόνη πραγματική ανθρώπινη ιστορία.

Μέσα στις κοινωνικές συγκρούσεις πολλές φορές προβάλλονται, όταν δεν επιβάλλονται, τεχνητοί διαχωρισμοί όχι μόνο από το κράτος —απόρροια της κυριαρχίας του οποίου είναι κάθε διαχωρισμός— αλλά και από τη συνειδητή (ή ασυνειδητή) μοναδικότητα της «επαναστατικής αλήθειας», που σ' ένα μέρος του κοινωνικού ανταγωνισμού γίνεται συνειδητή πρωτοπορία.

Η κατασκευή «μίας και μόνο λύσης» αντικυριαρχικής αντικρατικής αντιπαράθεσης έρχεται τελικά να δημιουργεί για τους αγωνιζόμενους ανθρώπους «επικίνδυνες ακινδυνότητες», όπως βέβαια καθορίζει το επικίνδυνο ή το ακίνδυνο η λογική της εξουσίας.

Επικίνδυνες απ' τη μεριά της διατύπωσης ενός πραγματικά επαναστατικού αντιθεσμικού λόγου κι άρα λόγου που επαναποδοθετεί στις σημερινές συνθήκες τη σημασία της άμεσης σύγκρουσης με το κράτος και τ' αφεντικά, με κάθε τρόπο, που είναι αποτέλεσμα της αυτενέργειας και του αυτοκαθορισμού των ανθρώπων.

Ακίνδυνες από τη στιγμή που κατατείνουν ή στα όρια του κρατικού ελέγχου —που μπορεί να επανακαθορίζονται σύμφωνα με τα ιστορικά κοινωνικά συμφέροντα της κυριαρχίας— ή της ελεγχόμενης ανάπτυξης κοινωνικού αγώνα, έτσι ώστε μέσα από έναν τελικά ουδετεροποιημένο λόγο να οδηγούν σε αυτοαναιρούμενα πράγματα ή σ' έναν επαναστατικό ρεαλισμό που γίνεται εκεί που δεν μπορεί να υλοποιηθεί οραματισμός.

Αυτό σημαίνει δύο πράγματα για τον άνθρωπο της κυριαρχίας:

— Αποσύνδεση της διαχωριστικής κατ' αρχήν και ρηξιακής μετέπειτα και λυσσαλέα ανταγωνιστικής θέσης των κυριαρχούμενων απέναντι και ενάντια στην κυριαρχία, μυθολογικές φιλολογίες της δυνατότητας του αγωνιζόμενου ανθρώπου και τείλοροποίηση του ανθρώπινου δυναμικού μόνο σε «αποτελεσματικές» λογικές —εδώ βέβαια ο καθένας θεωρεί μόνο τη δική του πρακτική μέθοδο ως αποτελεσματική—, προσπέλαση μιας συνολικής σφαιρικής οπτικής που μπορεί να επιβληθεί και επισπεύσει την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση.

— Την μετατροπή ή ανταλλαγή του πραγματικού, αυτού δηλαδή που μπορεί να δράσει μη φενακισμένα και καταστροφικά (στην ουσία δημιουργικά) από το αληθοφανές ψεύτικο ή το εντελώς παράλογο. Έτσι η ιστορική και κοινωνική επίγνωση μετατρέπεται στην επίγνωση και περιγραφή του τεχνολογικού ανθρώπου και της πλήρους αδυνατότητάς του — του ανθρώπου δηλαδή που θεωρεί τις μετατροπές της κυριαρχίας σαν επικρατούσες άσχετα αν τις πολεμάει σαν μη αντικειμενικές—, η ατομική και ανθρώπινη χειραφέτηση, σαν απαραίτητος και βασικός όρος της κοινωνικής και συλλογικής, μετατρέπεται σε ατομοκεντρισμό, μυθολογικό ανθρωπισμό και περιφρόνηση προς την συνεργατικότητα, ο άνθρωπος που αγωνίζεται για την απελευθέρωση μετατρέπεται στον άνθρωπο που δεν «πιστεύει» στον άνθρωπο.

Αυτό έχει σαν συνέπεια η επίγνωση και οι βαθιές ριζές μέσα στην κοινωνία της αναρχικής επαναστατικής πάλης αλλά και η ίδια της η ιστορικότητα και υπαρκτότητα μέσα από την «καθαρή λύση» να χάνει τη συνεκτικότητα —αδιαχώριστο του λόγου και της πράξης της, σε αντίθεση με την ουσιαστική της καθαρότητα που συνάγει το πρόταγμα της κοινωνικής αντιπαράθεσης σαν απελευθερωτική πράξη με την ανάδειξη και από-

δειξη όμως ταυτόχρονα, της δυνατότητας και ικανότητας των ανθρώπων να εξεγερθούν κόντρα στα δημοκρατικά πλαίσια και τη χειραγώγηση —καθολική— της γενικευμένης εκμετάλλευσης.

Καθώς επίσης η ουσιαστική σύνδεση της πνευματικής και υλικής αντικυριαρχικής συνολικότητας φτάνει την μόνη πραγματική θεωρία που είναι η σφαιρική πράξη. Άλλωστε μόνο έτσι παύει να φαίνεται η «αναγκαιότητα» του ιεραρχικού κοινωνικού καταμερισμού για την ανθρωπότητα, αλλά συγχρόνως υλοποιείται το πολυδιάστατο, η πολυμορφία της επαναστατικής κοινωνικής πάλης.

Παραπέρα και από άλλη πλευρά η κατασκευή και ανάπτυξη των κοινωνικών αγώνων σαν απόρροια των λογικών και δομήσεων του ιστορικού συνδικαλισμού, μέσα από τη διαλεκτική αμετροέπεια και άπειρη τάση «ωρίμανσης» των λεγόμενων μαζικών υλικών όρων, αποδιοργανώνει το σύγχρονο εξεγερτικό σχέδιο, διατηρώντας και επιδιώκοντας δύο γλώσσες ανάλυσης και υλοποίησης της κοινωνικής και ανθρώπινης αντίστασης:

1. Την επαναστατικότητα, σαν στοιχείο κάθε προσπάθειας ριζοσπαστικοποίησης των δομημένων και δεδομένων κοινωνικών σχέσεων και δεσμίσεων.

2. Το δεσμοκεντρισμό, σαν στοιχείο (όχι βέβαια το μοναδικό) της στατικοποιημένης στο έπακρο, ορθολογικοποιημένης επέκτασης της λογικής του εφικτού και της απορρέουσας θεοποίησης της αδυναμίας και ανημπορίας οποιασδήποτε αντίθεσης —στην κλασσική περίπτωση αυτή η αντίθεση δεν μπορεί με τίποτα να εκφραστεί— στο κράτος.

Η επιμονή στα στερεότυπα του αντιπολεμικού - αντιμilitarιστικού αγώνα, πέρα από την αντιϊστορική της υφή, εκτός απ' τον προφανή ιερομαρτυρικό της χαρακτήρα και τις αφομοιωμένες εξουσιαστικές μυθολογίες περί «κινήματων», και όταν βέβαια «διαχωρίζεται» από τα δημοκρατικά ειρηνιστικά προτάγματα (π.χ. «αντιπολεμικό κίνημα»), κάτι βέβαια που δεν προκύπτει, πολύ λίγο λαμβάνει υπ' όψη της την εξεγερτική κοινωνική δυναμική, που υπάρχει και συνεχώς εξελίσσεται, έστω χωρίς πλήρως διεικρινισμένη προοπτική και διάρκεια αντιπαράθεσης, και επαναστατισμοδοτεί μερικοποιημένα και μη συνεκτικά στοιχεία του απελευθερωτικού ανθρώπινου αγώνα, τείνοντας καθ' ύλην να αμφισβητεί και αργότερα να καταργεί να αμφισβητεί και αργότερα να καταργεί τις διαβαθμίσεις, το πολυδιάστατο και προπάντων να διαγράφει την ιστορική κοινωνική πορεία και συνέχεια της επαναστατικής κοινωνικής σύγκρουσης, ονομάζοντας στο τέλος αγώνες τις αρνήσεις τους, είτε αυτές είναι δικαστηριακές πρακτικές και νομοτεχνικά - δικονομικά αποφεύγματα, είτε τις νομυπικές εξαγγελίες του ανώδυνου διαδικαστικού συντεχνιακού συνδικαλισμού μιας αόριστης και γενικά λεγόμενης μελλοντικής ευτυχίας. Προς το παρόν φάτε «αντιεξουσιαστές» δημοσιογράφους, γλυγυμάτα και τεχνικές των παρασκηνίων, χριστιανούς «αγωνιστές», χειροκροτήματα σε στρατοδίκες κ.ά.

Επιμένοντας στην πολυσημαντότητα των πολύμορφων αγώνων που στοχεύουν στην απελευθέρωση του ανθρώπου και άρα με πρακτικούς τρόπους και δράση απο-παθητικοποιεί και αποεγκλωβίζει το ανθρώπινο δυναμικό στον μη περιχαρωμένο ταξικό ανταγωνισμό (κι όχι στις κρατικές απεργίες της ΕΒΟ...) και δεν γραμμικοποιεί τις μεθόδους επέμβασης, είναι δυνατό και κάτι παραπάνω από απαραίτητο να ξεκαθαριστούν μιας για πάντα ορισμένα ζητήματα, έτσι ώστε η άμεση αυτόνομη δραστηριοποίηση των ανθρώπων να προωθεί τον αντιθεσμικό-αντικρατικό αγώνα και να μην επαναπροσδιορίζει τον λόγο της «ξεχνώντας» βασικές αναρχικές πρακτικές αντιλήψεις και να οδηγείται στην αναθεώρηση.

1. Η ιδεαλιστική και μεταφυσική μεταφορά του ανθρωποβόρου καθημερινού κοινωνικού πολέμου σε περιπτώσεις εμπόλεμης μεταξύ των κρατών κατάστασης. Τότε οι τωρινοί άνθρωποι και κοινωνικοί αγώνες απαιτούν μια διάσταση: απομο-

νωμένη, διαχωρισμένη και ελεγχόμενη. Την πολιτική και συνδικαλιστική. Η επανάσταση και οι αντίστοιχες κοινωνικές διεργασίες γίνονται ιδεατός μύθος.

2. Ακόμα κι αν δεχθεί κανείς την λογική της μετατροπής του πολέμου μεταξύ των κρατών σε κοινωνική επανάσταση (που δεν είναι λάθος βέβαια, μόνο όταν ξεπερνάει την αποσπασματικότητα της λιποταξίας ή της ολικής άρνησης στράτευσης κι όταν υπάρχει επίγνωση τι σημαίνει από την αναμονή μιας επερχόμενης επανάστασης να οδηγείται ο κόσμος στην σφαγή, όπως Γερμανία '19, Ουκρανία '18, Ελλάδα '44 κ.τ.λ., δηλαδή όταν ξεπερνάει και διαχωρίζεται από τις κομμουνιστικές διεθνιστικές ιδέες) τότε σημαίνει ότι αγωνίζεται για την προώθηση της ασταθούς κοινωνικής κατάστασης γενικευμένης αναταραχής από την οποία απορρέει, καθώς επίσης κατασκευάζει μέσα από τις αδιάλλακτες συγκρούσεις της κοινωνικής πάλης, την «υποκειμενική» συνθήκη και την εξεγερτική δέληση, όσο δεν υπάρχει η λεγόμενη αντικειμενική.

3. Στην κοινωνική επανάσταση στην Ισπανία, για τους Αναρχικούς και τον επαναστατημένο λαό, ο αντιμι-

λιταρισμός είχε πάψει να είναι «πρόγραμμα» και «τομέας» δράσης (των συνδικατών και του συνδικαλισμού), αλλά ήταν η πραγματική φύση του επαναστατικού κοινωνικού πολέμου σε κάθε στιγμή. Ήταν υλική, ηθική, κοινωνική και ανθρώπινη αξία για αρκετά χρόνια άμεσα εκφρασμένη στις ιστορικές κοινωνικές συνθήκες της διαρκούς εξέγερσης και του συνολικού - σφαιρικού αγώνα. Έγινε μιλιταρισμός όταν στηρίχθηκε στις ιεραρχικές, πειθαρχημένες και εξουσιαστικές δομές του τακτικού στρατού.

Και δεν είναι καθόλου τυχαίο πως οι αντιμilitarιστικές κ.λπ. ιδέες των CNT-ιστών, έγιναν ωμά εξουσιαστικές, μπήκαν σε κυβερνήσεις, έδιναν διατάγες, κατέβαιναν στους δρόμους να σταματήσουν αυτούς που δεν συνδηκολογούσαν.

4. Σήμερα που οι αναρχοσυνδικαλιστικές δομές, ο εργατισμός, ο θρησκευτικός κομμουνισμός μοιάζουν με αποσυντιθέμενα πτώματα, πολύ μακριά από την άμεση εκφορά του κοινωνικού-ταξικού πολέμου, η ανάπτυξη της άμεσης αντιστρατιωτικής αντικρατικής δράσης, δεν μπορεί παρά να προϋποθέτει την γνώση ότι τα μερικά αιτήματα περί θητειών κ.λπ. δεν αποτελούν προτάγματα ούτε μέσα αγώνα, γιατί είναι μπορεί να είναι μόνο παραχωρήσεις του εκσυγχρονισμού της δημοκρατίας - δικτατορίας του κράτους και του κεφάλαιου, όπως ακριβώς και οι οποιοσδήποτε άμεσες βελτιώσεις που προσφέρει το σύστημα κυριαρχίας.

5. Η σύγχυση και νεφέλωση των επαναστατικών αναρχικών προταγμάτων και θέσεων μέσα από μισές αντιλήψεις σημαίνει απαραίτητα την υποχώρηση αυθεντικών ανθρώπινων αξιών και κοινωνικών πρακτικών, όπως η άμεση σύγκρουση, η αδιαχώριση των αγώνων ανυποχώρητη αλληλεγγύη κ.ά.

Τα παραπάνω αποκάνε μια βαρύνουσα σημασία, αν αντιληφθεί κανείς τις «νέες» ποιοτικές μεταβολές της κυριαρχίας του σύγχρονου κράτους και στρατού. Η τελειοποίηση των επιστημονικών τεχνικών μέσων κυριαρχίας και καταστολής, σε βαθμό που να διαμοιχτεί τον κοινωνικό ιστό, δεν κάνει και τόσο εύκολη υπόθεση, όπως ίσως πριν εκατό χρόνια, την απελευθέρωση των κρατουμένων «με δυο σφαλιάρες στους δεσμοφύλακες».

Ο σύγχρονος στρατός που φτάνει με βάση το «νέο» σχέδιο κυριαρχίας, μεταποτίζει τον κοινωνικοποιητικό του ρόλο υπέρ της δικιάς του κοινωνικοποίησης.

Ενώ δηλαδή γίνονται πιο συμπαγείς οι δομές της κυριαρχίας κι επειδή για τον κάθε κρατικό καπιταλιστικό δεσμό και μηχανισμό υπάρχει ανέκαθεν η «ανάγκη» κοινωνικοποίησης της κυριαρχίας του, ο κοινωνικός - ταξικός ρόλος του στρατού δεν χάνεται αλλά διατηρείται μέσα από την ενίσχυση του στρατού σαν μηχανισμού και δεσμού.

Έτσι προσπαθείται να εμφανιστούν το κράτος, ο στρατός κ.λπ. σαν «αντικειμενικά αναγκαία» για την

ανθρώπινη κοινωνία, αδιάγευστοι τρόποι κοινωνικής οργάνωσης, είτε με το να γίνονται αποδεκτές οι κρατικές μεθοδεύσεις με παθητικό και συναινετικό τρόπο από μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας, είτε με την έκφραση μιας ανώδυνης αντίθεσης στα πλαίσια του δημοκρατικού εκσυγχρονισμού, με τελική συνέπεια την περιχαράκωση ή αδρανοποίηση μορφών, διαστάσεων και μέσων της κοινωνικής σύγκρουσης.

Ο επαγγελματικός μισθοφορικός στρατός, που είναι ήδη πραγματικότητα στις δυτικές ευρωπαϊκές χώρες αλλά και στην ελληνική κοινωνία (25.000 μισθοφόροι, καθαανάδες, πενταετείς) θα χαρακτηρίζεται από την ευελιξία στη διάρθρωση και τις, διαφορετικές κλίμακας και διαφόρων βραχιόνων, αρμοδιότητες και την πλήρη εφαρμογή της τεχνολογικής προέκτασης της κυριαρχίας. Θα ασχολείται με έρευνες για τα χρωματοσώματα του D.N.A, τις τεράστιες επιχειρήσεις με τις φανερές και μυστικές πληροφορίες, μέχρι την προληπτική καταστολή εξεγέρσεων και διασφάλιση της «κοινωνικής γαλήνης». Είναι προφανές ότι ο ρόλος του δεν δάχει καμμία σχέση με το να σπάει απεργίες, ούτε δάχει προβλήματα λιποταξιών και

άλλων τρόπων αντίθεσης που είχαν να κάνουν με παλιότερες αντιλήψεις για τους κώδικες ύπαρξης των διαχωρισμών κυρίαρχων - κυριαρχούμενων.

Η παγκόσμια κυριαρχία και ο επανακαθορισμός των όρων της δεν έχουν ανάγκη από την συμβατική στρατιωτική υπεροπλία. Αλλά από διεισδυτική αλληλοκάλυψη όλων των μεθόδων της βίαιης κρατικής επιβολής.

Εδώ να σημειωθούν δύο πράγματα:

— Η τεχνολογία δεν αποτελεί τον βασικό όρο της νέας κατάστασης, όπως ισχυρίζονται οι μαρξιστές και οι αστοί, αλλά αποτέλεσμα, δομή της κυριαρχίας και η μεταξύ τους σχέση είναι σε αμφίδρομη.

— Ο σχηματισμός του μισθοφορικού στρατού από την άποψη που προαναφέρθηκε και η καταστροφή του σαν βασικού θεσμού και μηχανισμού του κράτους, ενώ δεν προηγείται από αυτήν των υπόλοιπων κρατικών δεσμών, αλλά και του ίδιου του κράτους, κάνουν ακόμα πιο πραγματική την σημασία της άμεσης σύγκρουσης για την κοινωνική και ανθρώπινη απελευθέρωση.

Παρ' όλα αυτά η μεταβατικότητα από μια φάση της κυριαρχίας κράτους και καπιταλισμού σε μία άλλη, αφήνει ακόμα αρκετά περιθώρια για την συνολική έκφραση και υλοποίηση των κοινωνικών αγώνων, περικλείοντας κάποια μερικά στοιχεία της προηγούμενης κοινωνικής κατάστασης, αρκεί να είναι κατονητό και καταχτήσιμο ότι απαιτείται η συνεκτικότητα του αναρχικού λόγου και της πρακτικής αυτοοργάνωσης δράσης, ώστε να αντιμετωπίζεται ανταγωνιστικά και επιθετικά, η ίδια η ύπαρξη - συγκρότηση αλλά και η αναδιάρθρωση των δομών, σχέσεων, μορφών κυριαρχίας και εκμετάλλευσης, καθώς επίσης ότι ο εγγενής και συνεχής εκσυγχρονισμός του συστήματος κυριαρχίας, ανεξάρτητα από το χώρο και το χρόνο που παίρνει χαρακτήρα ανοικτής σύγκρουσης, χρησιμοποιεί ως μοχλό πίεσης, αναλώσιμο καύσιμο και υλοποιητικές μονάδες τους εξουσιαζόμενους ανθρώπους (βλ. Γιουγκοσλαβία, Ρωσία κ.λπ.), ενώ ανέκαθεν στηρίζεται στην ωμή δολοφονική πραγματικότητα του εξουσιαστισμού και της εκμετάλλευσης.

Άρα πρέπει να κατανοηθεί ότι τα λεγόμενα κοινωνικά κινήματα δεν αποτελούν παρά το άλλοθι εκσυγχρονισμού της εξουσίας, από την στιγμή που η ίδια τους η ιστορικότητα και εξέλιξη τα οδηγεί εκεί (Κίνημα μαζικό μέσα και έξω απ' το στρατό, 12 μνηνική τηγία, δημοκρατικές ελευθερίες, κατάργηση πειθαρχικών φυλακίσεων κ.ά.), αλλά και η πραγματική τους βάση είναι ο συντεχνιασμός - σαλαμοποίηση και ο συμβιβαστικός κοινωνισμός όλων των αποχρώσεων, με συνέπεια τον εξωραϊσμό των δεσμών και μηχανισμών της κρατικής επιβολής.

Γι' αυτό λοιπόν, και τα συνθήματα που αντικατοπτρίζουν το ιστορικό και κοινωνικό ανθρώπινο περιεχόμενο ενός αδιάλλακτου αγώνα, δεν μπορεί να παραμένουν στα «κάτω τα σύνορα» και «αναρχία και ζωή

κάτω όλοι οι στρατοί», εφ' όσον από την μία το κράτος και ο παγκόσμιος καπιταλισμός έχουν υπερβεί ουσιαστικά τα σύνορα σε ενοποιητικούς υπερεθνικούς υπερμηχανισμούς, όπως η ΕΟΚ (και δεν απομένει παρά η τυπική επικύρωση της — εγγενούς της κυριαρχίας— διαδικασίας αυτής που σίγουρα θα δημιουργήσει τεράστιες συγκρούσεις κανείς δεν ξέρει ποιας κατεύθυνσης) ή τα αναπροσδιορίζει στο πλαίσιο των εθνικιστικών - ενδοκαθεστωτικών συγκρούσεων (ενώ η λύσσα των προηγούμενων κρατικών πολέμων τα προσδιόρισε με εκατομμύρια νεκρούς εκμεταλλευόμενους για τα συμφέροντα των αφεντικών τους) και από την άλλη αν οι αναρχικές αντιλήψεις δράσης και ζωής έχουν μια υπόσταση αυτή επιβεβαιώνεται στον εξεγερτικό αγώνα κι όχι στην ανώδυνη ελευθεριότητα της παθητικής στάσης.

Αν στην πράξη έχει αποδειχθεί ότι οι λεγόμενες «κινήματικές διαδικασίες» οδηγούν στην μηχανιστική παρατήρηση της κοινωνικής σύγκρουσης κι ενώ είναι γνωστό ότι το κράτος επιδιώκει σε μια παραπέρα αδράνεια και απάθεια των αγωνιζόμενων ανθρώπων μέσα από τον υπερτονισμό του «επαναστατικού» τους ιδεαλισμού, τότε μόνο η αμεσολάβητη σύγκρουση μπορεί να απονεκρώσει την φενάκη, αναδεικνύοντας τα ίδια τα συστατικά στοιχεία της σύγκρουσης: την αδιαλλαξία, αντισυναίνεση, αντιδεσμικότητα.

Βέβαια, δεν μπορεί να εννοηθεί «αντιμilitarισμός» να υπερασπίζει τους εργαζόμενους της Ε.Β.Ο., εφ' όσον είναι γνωστό ότι η κρατική - καπιταλιστική κοινωνία είναι φτιαγμένη με τέτοιο

τρόπο ώστε τα συμφέροντα της μιας κοινωνικής ομάδας (π.χ. εργατών) να έρχονται σε αντίθεση με τα συμφέροντα άλλων ομοίων ομάδων και κατηγοριών και πολλές φορές να είναι τα ίδια τα συμφέροντα των αφεντικών. Στην προκειμένη περίπτωση είναι προφανές ότι οι εργαζόμενοι αυτοί για να δουλεύουν για τα αφεντικά μέχρι να πεθάνουν, έχουν «συμφέρον» να γίνονται πόλεμοι μεταξύ κρατών, να είναι αξιόμαχος ο στρατός και με ελληνικά προϊόντα, να πουλάει το κράτος (ή να αγοράζει) όπλα έτσι ώστε να χρησιμοποιηθούν ενάντια σε άλλης «εθνικότητας» καταπιεσμένους, να εκουγχρονιστούν οι επιχειρήσεις των αφεντικών.

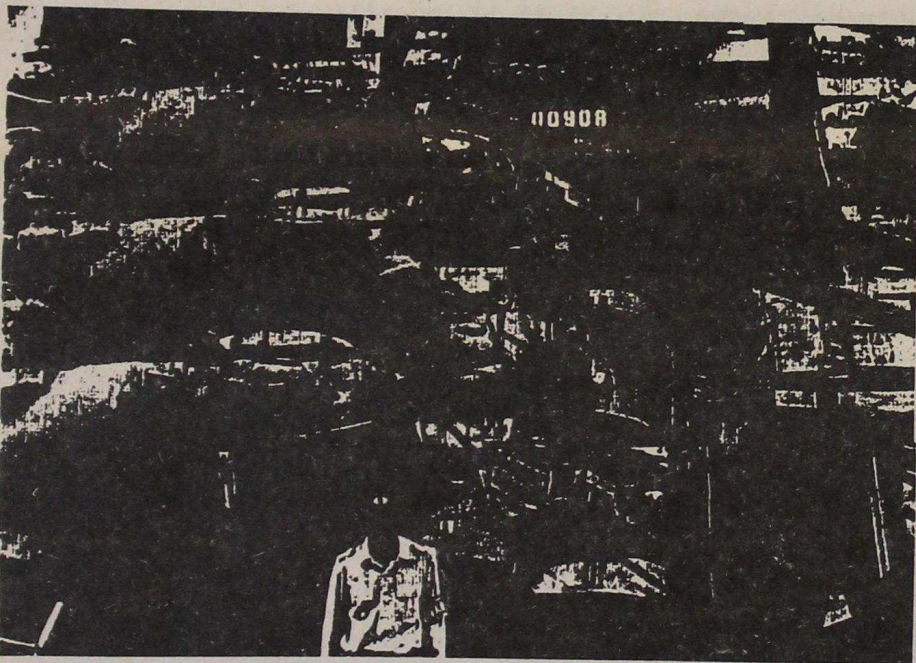
Δεν νομίζουμε ότι τα παραπάνω αποτελούν καμμία επαναστατική ή έστω αγωνιστική προοπτική για την ανθρώπινη κοινωνία.

Τέλος το περιεχόμενο και τα προτάγματα του αντικρατικού - αντιεξουσιαστικού λόγου δεν μπορεί παρά να συμπυκνώνουν μια συνολική οπτική, αποφεύγοντας τις επιδιορθωτικές λούμπες και να προωθεί την άμεση αυτοοργανωμένη - αντιεραρχική δράση ενός αδιάλλακτου και λυσσαλέου ανταγωνισμού ανθρώπων, κοινότητας με το κράτος.

Κι αν είναι να τίθενται από τους ίδιους τους εξουσιαζόμενους κάποια αιτήματα ή βελτιώσεις στο υπάρχον (π.χ. η κατάργηση της στρατιωτικής θητείας) αυτό ας είναι ένα αποτέλεσμα συνεχών και αδιάλλακτων συγκρούσεων με το κράτος και όχι μερικοποιημένων αγώνων επιδιορθωτικών.

«Σαμποτάζ διάχυτο κοινωνικό
Πάλη ενάντια στο Κράτος και το Στρατό»

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΔΗΜΙΟΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ Σ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΧΩΡΕΣ, Σ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΠΟΧΕΣ

**ΝΑ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ ΜΕ ΚΑΘΕ ΤΡΟΠΟ
ΚΑΘΕ ΘΕΣΜΟ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟ
ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΒΟΛΗΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΣΑΝ ΕΝΑ ΜΕΡΟΣ
ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΤΑΞΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ**

**ΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΣΤΟΝ ΟΛΙΚΟ ΑΡΝΗΤΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ Π. ΝΑΘΑΝΑΗΛ
ΠΟΥ ΔΙΚΑΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΟΥ ΡΟΥΦ
ΣΤΙΣ 11 ΝΟΕΜΒΡΗ**

**ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ**

ΑΡΝΟΥΜΑΙ να υπηρετήσω στρατιωτική θητεία επειδή θεωρώ το στρατό έναν ένοπλο μηχανισμό βίας, επιφορτισμένο να διατηρεί στο εσωτερικό της χώρας του την ισχύουσα κοινωνική οργάνωση και να φροντίζει για την επέκταση των συμφερόντων της κυρίαρχης τάξης στο εξωτερικό της.

Η ιστορία του ελληνικού στρατού δεν ξεφεύγει απ' τον κανόνα: εμφύλιος, Κορέα, χούντα, Πολυτεχνείο, το βεβαιώνουν.

Αν ο πόλεμος δεν είναι παρά μια πράξη βίας, προορισμένη να εξαναγκάσει τον αντίπαλο να εκτελέσει τη θέληση μας, μου είναι αδύνατον να συμμετέχω σε άλλου είδους πόλεμο εκτός από εκείνον που διεξάγεται αδιάκοπα ανάμεσα: σε εκείνους που διατηρούν ψεύτικους διαχωρισμούς ανάμεσα στους ανθρώπους και τους λαούς και σ' αυτούς που θέλουν να τους εξαλείψουν, σ' όσους θέλουν να διακρίνουν την κυριαρχία τους πάνω στην κοινωνία κι όσους αγωνίζονται να την καταργήσουν μαζί με κάθε μορφή κυριαρχίας, σ' αυτούς που εξακολουθούν να χρησιμοποιούν τη βία και τον καταγκασμό σαν κανόνα που ρυθμίζει τις ανθρώπινες σχέσεις και στους άλλους που επιθυμούν να οικοδομήσουν στο εξής σχέσεις μεταξύ ελεύθερων και ελεύθερα συνεργαζόμενων ατόμων.

Ο ρόλος του στρατού σαν ιεραρχικού μηχανισμού βρίσκεται σταθερά με το μέρος των πρώτων, ενώ η θέση μου και οι κοινωνικές μου πεποιθήσεις με τοποθετούν στο χώρο των δεύτερων.

Ο σημερινός κόσμος που διαδέχεται την εποχή της κούρσας εξοπλισμών των ΗΠΑ-ΕΣΣΔ, δημιουργήσε ένα υπερεθνικό σχηματισμό στην Ευρώπη που φαίνεται ότι θα αποτελέσει έναν ανταγωνιστικό πόλο κυριαρχίας απέναντι στην προσωρινή μονοκρατία των ΗΠΑ. Έτσι ώστε σήμερα ξεπερνώντας το όραμα της ΕΟΚ, μιλάμε για «Κοινό Ευρωπαϊκό Σπίτι», υπογράφουν τη ΔΑΣΕ και προχωράνε ακόμα και στη συγκρότηση ενός ευρωπαϊκού στρατιωτικού σχεδιασμού, καταργώντας στην πράξη τα σύνορα με ρυθμό γρηγορότερο απ' αυτόν που καταργούνται στα κεφάλια ορισμένων αριστέρων. Και είναι το λιγότερο αστείο, οι ντόπιοι διαχειριστές της εξουσίας που στις κοινοβουλευτικές τους αγορεύσεις αποκαλούν ήδη «πατρίδα» τους την Ευρώπη —έτσι όπως αποκαλούσαν πριν λίγα χρόνια την Αμερική— αυτοί που γνωρίζουν καλύτερα από τον καθένα πόσο σε λίγο καιρό το σύνολο της κοινωνικής, οικονομικής και πολιτικής δραστηριότητας της χώρας θα εξαρτάται από τις αποφάσεις των Ευρωπαίων «συνεταίρων» τους, να μας κατηγορούν για τη στάση μας ενάντια στο ψέμα των συνόρων και των πατριδών.

Αγωνίζομαι ώστε να καταστεί κοινωνικά αποδεκτό, οριστικό, το δικαίωμα μου να αρνούμαι να σκοτώω ΚΑΤΑ ΔΙΑΤΑΓΗΝ. Επιθυμώ την κατάργηση κάθε θεσμού που διαμορφώνει συνειδήσεις πρόθυμες για το σκοπό αυτό, να σκοτώνουν δηλ. κατά διαταγή.

Η ύπαρξη τέτοιων θεσμών εξαρτάται και από την διατήρηση κάθε άλλου που καλλιεργεί τον κοινωνικό καταναγκασμό, την ιεραρχία και την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο — η πάλη για την εξαφάνισή τους είναι όρος απαραίτητος για την εξαφάνιση του милитарισμού και του πολέμου.

Δεν ζητάω να αλλάξω τη στρατιωτική με κάποια άλλο είδους θητεία. Θεωρώ ότι κάθε υπηρεσία ενταγμένη στον κρατικό σχεδιασμό, ακόμα κι αν είναι ξένη και συμπληρωματική της στρατιωτικής, γίνεται —κι αυτό εκδηλώνεται πιο φανερά ειδικά σε μια περίοδο πολέμου— ουσιαστικά στρατιωτική υπηρεσία. Η αποτροπή του πολέμου βασίζεται στην ανάπτυξη πνεύματος διεθνιστικής αλληλεγγύης και στο ξερίζωμα των ιεραρχικών δομών που μετατρέπουν τους πολίτες σε πειθήνια όργανα εκτέλεσης αποφάσεων που επιβάλλονται στην κοινωνία από τα πάνω.

Σήμερα που οι άνθρωποι μετατρέπονται ολοένα περισσότερο σε πράγματα και τα πράγματα αποκτούν ουσιαστικά ανθρώπινες ιδιότητες, δεν είναι παράξενο που τόσο συχνά, κατά την κοινή έκφραση, «μιλάει το χρήμα», «μιλάει η εξουσία», αλλά σιωπούν πλέον οι άνθρωποι.

Εμείς, θέτουμε στην κοινωνία —και αυτό είναι το δικαστήριο του οποίου την κρίση θα ζητήσουμε— τη στάση μας και τον αγώνα μας ενάντια στο κράτος, το κεφάλαιο, το милитарισμό και τον πόλεμο, τους μόνους πραγματικούς εχθρούς της ανθρωπότητας. Καιρός πια να μιλήσουν ξανά οι άνθρωποι.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΑΘΑΝΑΗΛ

ΑΡΝΟΥΜΑΙ να υπηρετήσω τη στρατιωτική θητεία, γιατί διατηρώ ακέραιο, το δικαίωμά μου να αντιστέκομαι στην κρατική βία σ' όλες τις μορφές, στην κρατική καταστολή σ' όλες τις εκφράσεις, στην κρατική αυθαιρεσία σ' όλες τις επιλογές.

ΑΡΝΟΥΜΑΙ τους καταναγκασμούς, τους εξομοιωτές συνειδήσεων, τους δολοφόνους ιδεών ελπίδων οραμάτων. Αγωνίζομαι για την κοινωνική εξέγερση, τη ρήξη μ' οποιοδήποτε κατεστημένο (πολιτικό, οικονομικό, πολιτισμικό).

Δεν δένομαι στο άρμα κάποιας μεγαλόσχημης ιδέας, είτε αυτή λέγεται «θρησκεία», «έθνος», «πατρίδα».

Συσπειρώνομαι μόνο, γύρω από τις κοινωνικές δυνάμεις, που επιδιώκουν τις θεσμικές αμφισβητήσεις, που εναντιώνονται στο κράτος, στα αρχέτυπα, και στα στερεότυπά του.

Δεν συμμετέχω σε διαδικασίες που αποτελούν τροχοπέδη για τις κοινωνικές εξελίξεις, που προσπαθούν να ποδηγετήσουν συνειδήσεις, που προβάλλουν πρότυπα σωβινιστικά και εθνικιστικά.

Συστρατεύομαι μόνο με τις δυνάμεις της ανθρώπινης αλληλεγγύης, οι οποίες, σαν τελικό στόχο έχουν την αυτοδιεύθυνση, —αντιεραρχική και αντιεξουσιαστική ταυτόχρονα—, σ' όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής, —της παιδείας, της εργασίας, του πολιτισμού—.

Σήμερα που όλες οι υποτιθέμενες κοινωνικές δυνάμεις (συνδικαλισμός, κινήματα φοιτητικά) έχουν χρεωκοπήσει στη συνείδηση του λαού. Σήμερα που αρχίζουν ν' ωριμάζουν οι συνθήκες αντίστασης, σήμερα που οι προϋποθέσεις για αντίδραση, επιθετική, αδιάλλακτη, ριζοσπαστική εμφανίζονται και πάλι, απορρίπτω θεωρίες που εκπορεύονται από στρατιωτικά γραφεία, ότι δήθεν «η ιστορία τελειώσει» και θεωρώ ότι οι ιδέες για «νέα τάξη πραγμάτων», την κοινή συνείδηση για κοινωνική δικαιοσύνη, για ελευθερία, για ισότητα, τουλάχιστον την προκαλούν.

Τη θέληση για παγκόσμια ειρήνη, για αταξική κοινωνία τουλάχιστον την εκβιάζουν.

Η στάση μου αυτή δεν έχει καμιά σχέση με μεταφυσικές ανησυχίες, θρησκευτικές αποκλίσεις. Την εξέγερσή μου δεν την παζαρεύω μ' εναλλακτικές θητείες, εμπλεκόμενες στον νόμο της πρόσφορας και της ζήτησης, γιατί αυτές υπαγορεύονται από την μεταμοντέρνα άποψη της κρατικής οργάνωσης.

Αφαιρώντας τις ψευδαισθήσεις, αγνοώντας την μερικότητα του αντιδραστικού λέγειν, μ' ενδιαφέρει η ουσία, χωρίς ν' ασχολούμαι με τα ρεφορμιστικά υποκατάστατά της, με τα άλλοθι που σκοπό έχουν να κάμψουν την ολότητα του επαναστατικού λόγου.

Ξεπερνώντας τεχνητά διλήμματα «βίας» ή «μη βίας», αντιστέκομαι στη βία της καταπίεσης, οικονομικής και πνευματικής, στη βία της αμάθειας, στη βία της κοινωνικής αφασίας, στη βία της εργασιακής δουλείας, στη βία των συνόρων, και καταγγέλλω τη βία του κράτους και των παραφυάδων του.

Μισώ όλους τους φρουρούς. Μισώ όλους τους στρατούς.

Γιατί γίνονται όπλα και με δολοφονούν, αλυσίδες και με σκλαβώνουν, φυλακές που τις κατοικώ.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΛΗΣ

Κρατούμενος στις Στρατ. Φυλ. Αυλώνας

Η ΑΡΝΗΣΗ μου να παρουσιαστώ στο 306 ΕΒΤΗΛ για «ενημέρωση» στις 10.11.91 όπως και σε οποιαδήποτε άλλη απόπειρα χρησιμοποίησής μου σε στρατοκρατικές λειτουργίες πηγάζει από την ταξική - κοινωνική θέση και την αναρχική μου θεώρηση σχετικά με την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων.

Απέναντι στις προσπάθειες κράτους και αφεντικών σε τοπικό, πανευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο, να στηρίζουν και να επεκτείνουν την κυριαρχία τους στα στρώματα των καταπιεσμένων, χρησιμοποιώντας τους και μέσω «εθνικών» και «διεθνικών» στρατευμάτων ταχείας ή μη επέμβασης, η φυσική θέση και η συνειδητή μου στάση βρίσκονται στην αντιπέρα όχθη.

Δίπλα στους εξεγερμένους των φυλακών, στους εξαθλιωμένους μετανάστες απ' όπου κι αν προέρχονται, σε νεολαϊούς κι εργαζόμενους που καταλαμβάνουν και συγκροτούν έστω και περιορισμένα, εκεί όπου καθημερινά διεξάγεται ο κοινωνικός ταξικός πόλεμος, που με την δυναμική του αποκαλύπτει την απάτη του «εθνικού» και τείνει να διασπάσει το ασφυκτικό πλαίσιο ρόλων και διαχωρισμών που μας επιβάλλουν, αποκαλύπτοντας την ενότητα των κυρίαρχων θεσμών και προσώπων.

Θεωρώ την ολική άρνηση στράτευσης διαχωριζόμενη κάθετα από οποιοδήποτε εκσυγχρονιστικές προσπάθειες «εναλλακτικού» κρατικού σχεδιασμού, σαν ένα μέρος του ολικού κοινωνικού αγώνα ενάντια σε κράτος και καπιταλισμό. Έτσι αναδεικνύεται το ουσιαστικό επαναστατικό τους περιεχόμενο, λειτουργικά συνδεδεμένο, με τις όποιες άλλες μορφές υπονόμευσης καταστολής του στρατού, μισθοφορικού ή όχι, στην προοπτική της ολοκληρωτικής εξαφάνισης του κράτους και όλων των ιεραρχικών - εκμεταλλευτικών κοινωνικών σχέσεων.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Η αρχή...

Οι μαθητικές κινητοποιήσεις του τελευταίου δεκαήμερου του Οκτώβρη σηματοδοτούν μια σημαντική κατάσταση στην πορεία των κοινωνικών αγώνων.

Υπάρχουν ορισμένα πράγματα που θα πρέπει να τα δούμε όσο γίνεται καλύτερα και ένα απ' αυτά είναι η βίαιη επιθετική δράση αυτού του κοινωνικού κομματιού. Οι λόγοι αυτής της διάθεσης, που εκδηλώθηκε ιδιαίτερα έντονα στις κινητοποιήσεις της 18 και 24 Οκτώβρη, δεν θα πρέπει να μας διαφεύγουν για ένα πολύ σημαντικό λόγο, το ότι **οι καταλήψεις στα Γυμνάσια ξεκίνησαν αυθόρμητα.**

Αυτό είναι πολύ σημαντικό να ειπωθεί γιατί δείχνει μια διαφορετική κατάσταση σε σχέση με τις συγκρούσεις της 10 και 11 Γενάρη. Σε κείνη την περίπτωση, ως γνωστό, οι μαθητές δεν ξεκίνησαν εξ αρχής τα πράγματα, αλλά μπήκαν στο ενδιάμεσο μιας διεργασίας που είχε ήδη δρομολογηθεί. Οι διάφοροι χειραγωγοί μηχανισμοί είχαν προσπαθήσει να πραγματοποιήσουν κάποιες κινητοποιήσεις μέσα στα πλαίσια των πολιτικάντικων επιδιώξεων τους, με αφορμή τα μέτρα που είχε αναγγείλει το υπουργείο παιδείας. Φυσικά καμιά σχέση δεν είχαν όλα αυτά με τη βίαιη εξεγερτική δράση.

Εκείνο που κυρίως ήθελαν οι φοιτητοπατέρες ήταν να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για την συνδιαλλαγή μέσω κάποιας πίεσης, τόσο σε σχέση με την επιδιωκόμενη συναίνεση, μέσα από διάφορα συντεχνιακά ζητήματα, όσο και για να εξυπηρετήσουν τα σχέδια των διάφορων κομμάτων των οποίων αποτελούν παραρτήματα. Όμως, σε αυτή τους την προσπάθεια βρέθηκαν αντιμέτωποι με μια διόγκωση των κινητοποιήσεων που πήρε τελειώδη διαφορετικό χαρακτήρα από αυτό που είχαν υπόψη τους. Κι όταν μιλάμε για διόγκωση αυτό δεν σημαίνει πως η κατάσταση άλλαξε λόγω της αριθμητικής αύξησης αυτών που συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις. Κάθε άλλο.

Η μετατροπή του πολιτικού παιχνιδιού των χειραγωγών σε συγκρουσιακή-εξεγερτική κατάσταση δεν θα μπορούσε να υπάρξει αν δεν έμπαινε στο χορό με αποφασιστικό τρόπο ένα κοινωνικό κομμάτι που η ευαισθησία του στην καταπίεση και την καταστολή εκδηλώνεται με άμεσο τρόπο. Κι αυτοί ήταν οι μαθητές γυμνασίων. Έπαιξαν, λοιπόν, ένα καταλυτικό ρόλο, αναθετικό, στην προσπάθεια μετατροπής των κινητοποιήσεων σε σούπα.

Εδώ χρειάζεται να πούμε πως όταν μιλάμε για τους μαθητές των γυμνασίων δεν θα πρέπει να έχουμε στο μυαλό μας μια ενιαία κατάσταση. Σίγουρα, μέσα απ' αυτούς δραστηριοποιήθηκαν τα πιο δυναμικά κομμάτια που λειτούργησαν καταλυτικά προς την κατεύθυνση της ανάπτυξης των συγκρούσεων κατά τις 10 και 11 Γενάρη. Πρόκειται γι αυτά ακριβώς τα δυναμικά στοιχεία που μπόρεσαν να έχουν μια άμεση σύνδεση με άλλα κομμάτια καταπιεσμένων τα οποία δεν είχαν άμεση σχέση με το μαθητικό χώρο. Όμως, κάτι τέτοιο δεν το θεωρούμε ούτε λάθος, ούτε εξωπραγματικό. **Είναι η πραγματικότητα του κοινωνικού αγώνα που υλοποιεί αυτές τις συνθέσεις και συνδέσεις μέσα στην πράξη.** Κι όταν αναφερόμαστε στη σύνδεση των αγωνιζόμενων κοινωνικών κομματιών δεν θα πρέπει να την βλέπουμε με οργανωτικό τρόπο αλλά στην ουσιαστική της μορφή μέσα στη δράση, κάτι που δεν αποκλείει, βέβαια, μέσα από την ανάπτυξη μιας δυναμικής διεργασίας να οδηγήσει και σε μορφές αυτοοργάνωσης και σύνδεσης σε άλλη βάση.

Αυτή η ουσιαστική σύνδεση μέσα στη δράση είναι κάτι που φέρνει τον τρόπο στους κάθε λογής εξουσιαστές (κόμματα, κομματίδια, φοιτητοπατέρες και όλο το λοιπό σκυλολόι) αναγκάζοντας τους να βγάζουν ανάρθρες κραυγές και να εκτοξεύουν με όλη τους τη δύναμη που διαθέτουν μπετονιέρες λάσπης. Θεωρούμε απαραίτητο να πούμε, ακόμη, πως η δυνατότητα των μαθητών να εκφράζουν με άμεσο και επιθετικό τρόπο την αντίθεση τους στην καταπίεση έχει σχέση με το ότι βρίσκονται λιγώτερο εγκλωβισμένοι στους θεσμούς και μηχανισμούς, στην καθημερινή ρουτίνα χειραγωγής που έχει επιβάλλει το κράτος

στην κοινωνία, επιβάλλοντας της μια διαρκή διεργασία αφομοίωσης, η οποία δημιουργεί μεγαλύτερα εμπόδια στην έκφραση της συγκρουσιακής - εξεγερτικής διάθεσης.

Δεν θα πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός πως οι μαθητές αποτελούν μια κοινωνική κατηγορία με πολλές ιδιομορφίες. Έχουν, παρ' όλ' αυτά, σαν κοινό χαρακτηριστικό τους την καταπίεση που υφίστανται στο σχολείο και την οικογένεια (ανεξάρτητα από τις διάφορες εντάσεις και αποχρώσεις που μπορεί να παίρνει αυτή, ανάλογα με την συνθήκες μέσα στις οποίες βρίσκονται).

Αποτελούν ταυτόχρονα ένα κομμάτι της κοινωνίας, που τελώντας υπό διαμόρφωση, έχει τη δυνατότητα να εκφραστεί σε σχέση με ευρύτερα κοινωνικά χαρακτηριστικά τόσο γενικά όσο και αναφορικά με την τρέχουσα κατάσταση. Η αντανάκλαση πάνω τους των κοινωνικών καταστάσεων, της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης γίνεται με άμεσο και έντονο τρόπο ιδιαίτερα σε συνθήκες όπως αυτές που υπάρχουν σήμερα.

Αυτά τα βασικά χαρακτηριστικά είναι που συνέβαλαν, μαζί με τόσα άλλα συγκυριακά φαινόμενα και καταστάσεις, στην εξεγερτική κατάσταση του περασμένου Γενάρη.

...και η συνέχεια...

Όπως ήταν επόμενο, όλα αυτά τα γεγονότα επέδρασαν σε σημαντικό βαθμό σε ένα κομμάτι των μαθητών, αλλά όχι μόνο σ' αυτούς.

Παρ' όλη την εξεγερτική κατάσταση του Γενάρη, τα πράγματα δεν άλλαξαν. Υπήρξε μια αναστολή στα σχέδια του κράτους όσον αφορά το μαθητικό, αλλά με το έμπα της νέας σχολικής χρονιάς, αναγγέλθηκε η εφαρμογή τους και μάλιστα με ακόμα πιο έντονο τρόπο. Ήρθε τότε η στιγμή όπου οι μαθητές κατάλαβαν πως όταν τους έλεγαν πως κέρδιζαν τους έλεγαν ψέματα...

Σε αντιδιαστολή με τις κινητοποιήσεις του Δεκέμβρη 1990 - Γενάρη 1991 όπου οι μαθητές των Γυμνασίων μπήκαν με κάποια καθυστέρηση, αυτή τη φορά οι κινητοποιήσεις άρχισαν από τους ίδιους. Το χαρακτηριστικό όμως είναι πως οι καταστάσεις μέσα στην κοινωνία δεν επαναλαμβάνονται πάντα με τον ίδιο τρόπο. Αυτή τη φορά τόσο οι φοιτητοπατέρες όσο και οι μαθητές των Λυκείων δεν κινήθηκαν παρά ελάχιστα έως υποτονικά. Αυτό έχει σχέση τόσο με το γενικότερο πολιτικάντικο παιχνίδι όσο και από το γεγονός πως οι κινήσεις διαφόρων καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων κομματιών της κοινωνίας έχουν αρχίσει να παίρνουν ένα άμεσα συγκρουσιακό χαρακτήρα, κάτι που εκδηλώθηκε σαφέστατα με τις συγκρούσεις των αγροτών στο Ηράκλειο στις αρχές του Οκτώβρη. Αλλά, τέτοια πράγματα δεν εξυπηρετούν με κανένα τρόπο τους εξουσιαστές που θέλουν οι κοινωνικούς αγώνες να μετατρέπεται σε πολιτικάντικο παιχνίδι προς όφελός τους. (π.χ. όπως επιχειρήθηκε να γίνει πέρυσι σε σχέση με τη δική του Παπανδρέου ή για να διευκολυνθεί η συμμετοχή στη διαχείριση της εξουσίας διαφόρων παραρτημάτων της αριστεράς ιντελιγκέντσας) και να σχετίζεται με τις διάφορες τεχνικές που ακολουθούνται για να διατηρηθεί ο κόσμος χειραγωγούμενος.

Παρ' όλα αυτά, η κατάσταση στα Γυμνάσια πήρε μεγάλη έκταση. Από τις πρώτες μέρες του Οκτώβρη μέχρι και το πρώτο δεκαπενθήμερο οι καταλήψεις ξεπέρασαν τις 250. Οι μαθητές των Λυκείων έβλεπαν ουδέτερα έως ευνοϊκά την κατάσταση χωρίς όμως να συμμετέχουν στο σύνολό τους και ενεργητικά. Οι καταλήψεις όμως στα Γυμνάσια περιλάμβαναν όχι μόνο τα ημερήσια αλλά και τα νυκτερινά.

Τα πολιτικά παιχνίδια των φοιτητοπατέρων των συντεχνιών και των κομμάτων δεν μπορούσαν να παιχτούν σε βάρος των μαθητών. Οι εξουσιαστές κατάλαβαν πολύ καλά από τα γεγονότα του Γενάρη πως αυτό το κοινωνικό κομμάτι δεν βολεύεται όταν μπαίνει στον αγώνα...

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΞΑΝΑΧΤΥΠΗΣΕ

Στην τελευταία μαθητική πορεία (η οποία έγινε την Παρασκευή 18/10 και ξεκίνησε από το πολυτεχνείο με προορισμό το υπουργείο Παιδείας) έγινε εμφανής η καταστολή από την αστυνομία (ΜΑΤ, ασφαλίτες). Επίσης σημαντικό ρόλο έπαιξαν οι διαμεσολαβητικοί - χειραγωγοί μηχανισμοί (ΕΦΕΕ-ΚΝΕ) ενάντια στις εξεγερτικές διαθέσεις των μαθητών και του κόσμου που συμμετείχε στην πορεία.

Για τις περισσότερες κοινωνίες — που ανθίζει ο τεχνοκρατισμός — η εκπαίδευση έπαιζε και παίζει συγκεκριμένο ρόλο σε θέματα προσαρμογής ενός ατόμου μέσα σ' αυτές. Στοχεύει πρώτα στην προσαρμογή του παιδιού - εφήβου μέσα στην κοινωνία στο άμεσο μέλλον χωρίς να του επιτρέπει να αμφισβητεί είτε το κοινωνικό σύστημα ή ακόμη τον τρόπο τον οποίο εντάσσεται μέσα σ' αυτό.

Κάθε «κυβέρνηση» ή οποιαδήποτε άλλη κυριαρχική οντότητα, που έχει την εξουσία στα χέρια της, φτιάχνει ένα ανάλογο καλούπι μαθητή - ανθρώπου (στο άμεσο μέλλον εργάτη - ανθρώπου) σύμφωνα με τις ανάγκες της. Ζωντανό παράδειγμα είναι ότι κάθε «κυβέρνηση» αλλάζει το βιβλίο του μαθήματος (ΣΤ' δημοτικού, Γ' γυμνασίου, Γ' λυκείου) «στοιχεία του δημοκρατικού πολιτεύματος» ανάλογα, πάντε, με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της.

Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΑΦΗΝΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΝΑ ΑΝΘΗΣΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΝΑ ΣΤΟΛΙΣΟΥΝ ΤΑ ΑΝΘΟΔΟΧΕΙΑ ΤΗΣ

Το σχολείο, αυτή η μηχανή μάθησης που παράγει προγραμματισμένους ανθρώπους, στη μορφή που βρίσκεται σήμερα (πρόγραμμα μαθημάτων, σχολικά βιβλία, ώρες διδασκαλίας, δάσκαλοι, εξετάσεις και βαθμιαία προώθηση σε ανώτερες βαθμίδες), ήταν επινοήση μερικών ιρλανδών μοναχών, του 7ου αιώνα!!!, που θέλησαν να διδάξουν στους άγριους βόσκους τον ρωμαϊκό πολιτισμό.

ΚΑΤΑ ΠΟΣΟ ΟΜΩΣ ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΓΡΙΟΙ ΒΟΣΚΟΙ;...

Οι αμφιβολίες μεγαλώνουν, οι μαθητές ξεσπούν. Κάνουν καταλήψεις, σπάνε τα σχολεία, κάνουν πορείες φωνάζουν. Βάζουν αιτήματα και τα υπερασπίζονται, **ζητιανεύοντας**, ότι ήδη τους ανήκει: ΤΗΝ ΜΑΘΗΣΗ!!!!!! Κάνουν άχρηστες συζητήσεις με την εξουσία για το πως **θα διαμορφώσουν το καλούπι τους καλύτερα.**

ΑΣ ΒΓΟΥΜΕ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΛΟΥΠΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Η ελεύθερη μάθηση δεν είναι δυνατόν να γίνει πραγματικότητα μέσα στα ήδη υπαρκτά εκπαιδευτικά και κοινωνικά συστήματα. Η εκπαιδευτική ύλη είναι ήδη προγραμματισμένη και φπαγμένη από το κράτος - ο μαθητής δεν μπορεί να διαλέξει αυτό που τον ενδιαφέρει να μάθει. Οι ώρες διδασκαλίας είναι συγκεκριμένες - άσχετα με την ψυχολογική κατάσταση ή την κούραση που έχει κάποιος μαθητής πρέπει να είναι σε θέση να «διδάχτει», ότι του προσφέρουν, ανά πάσα στιγμή. Οι χώροι εκπαίδευσης (σχολεία, πανεπιστήμια) είναι αποξενωτικοί, ογκώδεις και προκαλούν την αίσθηση εικόνας φυλακής.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΦΥΛΑΚΕΣ

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ
ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΑΘΗΣΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ

Αξιοσημείωτο, παραμένει —παρ' όλα αυτά— πως οι μαθητές μέσα από τις αντιθέσεις τους προχωρούσαν σε μια κινητοποίηση που «ήθελε να καταλάβει όλη την κοινωνία», όπως χαρακτηριστικά είχε απαντήσει ένας μαθητής όταν ρωτήθηκε από κάποιους δημοσιογράφους.

Εκείνο που κατατράβαζε και πάλι το κράτος ήταν πως και αυτή τη φορά, περισσότερο από προηγούμενα, οι μαθητές ΔΕΝ ΕΒΑΖΑΝ ΑΙΤΗΜΑΤΑ.

Ο κίνδυνος που αναπτύσσονταν ήταν φανερός. Το κράτος επιστράτευσε κι αυτή τη φορά το μηχανισμό λάσπης με ανύπαρκτους βιασμούς μαθητριών, με παραπληροφόρηση και με την κινητοποίηση των «αγανακτισμένων» γονέων οι οποίοι αφαίρεσαν λουκέτα από τις πόρτες των Γυμνασίων, ολόκληρες πόρτες και προχώρησαν σε αντικαταλήψεις!!!!

Θα πρέπει να επισημάνουμε πως η τακτική των «αγανακτισμένων» ακολουθήθηκε και στη διάρκεια της προηγούμενης κινητοποίησης του Γενάρη και είχε σαν αποτέλεσμα τη δολοφονία του Τεμπονέρα στην Πάτρα.

Όμως, αν όλα αυτά λειτούργησαν ανασταλτικά σε ένα μέρος των μαθητών, στους υπόλοιπους καλλιέργησε συναισθήματα οργής. Είδαν την απροκάλυπτη εξουσία στο πρόσωπο των μπάτσων - γονέων, ένοιωσαν το μίσος που εκφράστηκε εναντίον τους με τη λάσπη, είδαν

Η πορεία των μαθητών στις 18 έδειξε ξεκάθαρα τις συγκρουσιακές διαθέσεις. Δεν είναι καθόλου τυχαίο το ότι οι επιθέσεις έγιναν ενάντια στα μισητά σύμβολα της εξουσίας και του κράτους: **το υπουργείο παιδείας, τη βουλή και στους θεματοφύλακες της ραβδούχους: τα ΜΑΤ και τους Ζητάδες.** Κάηκαν δύο μοτοσυκλέτες των μπάτσων ενώ οι συγκρούσεις επεκτάθηκαν μέχρι την ΑΣΟΕΕ. Ακόμα πετροβολήθηκε η Μερσεντές του Υπουργείου προεδρίας και σπάστηκαν τα τζάμια της Γενικής Τράπεζας στην Ερμού.

Τα μέσα παραπληροφόρησης, η τέταρτη εξουσία, έδειξαν για μια ακόμα φορά το πρόσωπό τους. Υπηρετές της δικτατορίας του κράτους και του κεφάλαιου, όπως είναι, επιβεβαίωσαν ποιους υπηρετούν και στηρίζουν.

Μίλησαν για καπέλωμα των μαθητών ενώ όχι μόνο τα ίδια τα γεγονότα τους διαψεύδουν, αλλά και η φωτογραφία που συνοδεύει τον τίτλο (Ελευθεροτυπία 19 Οκτώβρη), αφού δείχνει ένα ολόκληρο πλήθος να βρίσκεται αντιμέτωπο με τα ΜΑΤ. Επιδίωξη της κρατικής παραγάνδας και των συνοδοιπόρων της ήταν και θα είναι να κτυπηθεί η κοινωνική ενότητα και η αλληλεγγύη. Αλλά, η αλληλεγγύη και η ενότητα των στοιχείων που αναδείχονται μέσα στον κοινωνικό αγώνα επιτρέπει σ' όλους όσους θέλουν να συμμετάσχουν να το κάνουν. **Οι διαχωρισμοί του κράτους και των παρατρε-**

πως οι πολιτικάντες προσπαθούν να τους χρησιμοποιήσουν μόνο όταν εξυπηρετούνται τα πολιτικά τους παιχνίδια και αφού δουν πως δεν μπορούν να πετύχουν κάτι τέτοιο εξαπολύουν ό,τι μέσα διαθέτουν προκειμένου να πνίξουν την κινητοποίησή τους. Μια κινητοποίηση που εκτός από όλα τα άλλα, γίνεται από αυτούς που έχουν καθαρά μάτια και καρδιές για να μπορέσουν να δουν την εξαθλίωση των ανθρώπων σήμερα, την καταπίεση και τον εξανδραποδισμό, την εξουσιαστική βαρβαρότητα σε μια από τις μεγαλύτερες κορυφώσεις της.

χάμενων μόνο την αθλιότητα τους δείχνουν. Σημασία έχει ότι τα γεγονότα δε μπορούν να τα προκαλέσουν οι συμπαραστάτες κι όσοι δεν είναι μαθητές αν οι ίδιοι οι μαθητές δεν το θελήσουν.

Κι όχι μόνο το θέλησαν αλλά είναι και αυτοί (το πιο δυναμικό τους κομμάτι) που τα ξεκίνησαν και τα ανάπτυξαν με όλη την ένταση που τους έδινε η συγκρουσιακή τους διάθεση.

Παρ' όλη την έντονη πίεση που ασκούσαν από όλες τις πλευρές, οι μαθητές προχώρησαν σε νέα κινητοποίηση για τις 24 Οκτώβρη.

Μολονότι τα πράγματα ήταν ασαφή ως

προς τις συνολικότερες διαθέσεις των μαθητών, —μετά από όσα είχαν προηγηθεί και τα οποία αποσκοπούσαν στο να κάμψουν το ηθικό τους, —η πορεία από τη στιγμή που έφτασε στο Υπουργείο παιδείας, έκφρασε την αδιαλλαξία της απέναντι στην εξουσία και τους χειραγωγικούς μηχανισμούς.

Ήδη, κατά τη διάρκεια της πορείας άρχισαν να εκδηλώνονται οι διαθέσεις, όταν επιχειρήθηκε να καταστραφεί όχημα της GROUP 4 στην Πεσμαζόγλου, ενώ ένα τηλεοπτικό συνεργείο του ANTENNA, που κινηματογραφούσε την πορεία, αντιμετωπίστηκε με τον ίδιο τρόπο μπροστά στη Μ. Βρετανία.

Μετά από την αποτυχημένη απόπειρα μερικών μαθητών να δουν τον Υπουργό άρχισαν τα γεγονότα. Παρ' όλη την προσπάθεια την ομάδα χειραγωγών από μια σχολή φοιτητών οι οποίοι προσπάθησαν να δημιουργήσουν ανθρωπινή ασπίδα (κάτι που αντίστοιχα είχε γίνει και στη κινητοποίηση της 18 Δεκέμβρη 1990 έξω από τη βουλή) προστασίας των μπάτσων που είχαν παραταχθεί έξω από το υπουργείο και παρά την έντονη παρουσία των ΜΕ-Ατζήδων με πολιτικά, οι μαθητές δεν χαμπάρισαν τίποτα...

Επιτέθηκαν ασυγκράτητοι στο κτίριο και κατάστρεψαν την πρόσοψή του με πέτρες, παρ' όλο που δέχτηκαν την επίθεση των ΜΕ-Ατζήδων - ΜΑΤατζήδων. Στη συνέχεια επιτέθηκαν στη Βουλή και η πορεία κατευθύνθηκε στην Πανεπιστημίου ακολουθούμενη από διμοιρίες των δυνάμεων καταστολής. Ήδη στο Υπουργείο παιδείας είχαν γίνει οι πρώτες συλ-

Τις δυνάμεις των ΜΑΤ συνεπικουρούν ΜΕΑ-τζήδες, χαφιέδες, φασίστες που προσποιούνται τους αγανακτισμένους πολίτες. Επιτίθενται με πέτρες και ξύλα ενάντια στους, 600 περίπου, παρευρισκόμενους μέσα στο Πολυτεχνείο.

Την ίδια στιγμή στους δρόμους γύρω από το Πολυτεχνείο βρίσκονται αρκετός κόσμος από την πορεία καθώς και άλλοι που ήρθαν στη συνέχεια...

Από την αρχή των συγκρούσεων οι χώροι έχουν πνιγεί από τα δακρυγόνα και τα ασφυξιογόνα. Τα ΜΑΤ και οι «αγανακτισμένοι πολίτες» συνεχίζουν τις επιθέσεις με δακρυγόνα και πέτρες ενάντια στους αγωνιζόμενους που βρίσκονται μέσα στο Πολυτεχνείο, το οποίο —ας σημειωθεί— είναι αποκλεισμένο.

Αργά το απόγευμα πραγματοποιείται συνέλευση των εγκλειστών και αποφασίζεται να φύγουν από το χώρο, επιχειρώντας ένα «ντου» ενάντια στους «αγανακτισμένους πολίτες». Πράγμα που γίνεται. Όμως τη στιγμή που οι «αγανακτισμένοι» έχουν αρχίσει να υποχωρούν μετά την επίθεση των αγωνιζόμενων νεολαίων, παρεμβαίνουν τα ΜΑΤ με δακρυγόνα. Πολλοί είναι αυτοί που βγαίνουν από το χώρο του Πολυτεχνείου ενώ οι υπόλοιποι αναγκάζονται να επιστρέψουν σ' αυτόν.

Με πρωτοβουλία του Πρύτανη και κάποιων από την ΕΦΕΕ επιχειρείται να αποχωρήσουν οι εγκλωβισμένοι στο Πολυτεχνείο μετά τις 9 το βράδυ. Κατά την έξοδο τους επαναλαμβάνεται το ίδιο σκηνικό. Οι «αγανακτισμένοι» επιτίθενται και πάλι και αρκετός κόσμος γυρίζει πίσω.

Είναι φανερό πως το σχέδιο καταστολής

η διαταγή για γενική επίθεση των ΜΑΤ με στόχο να κατασταλούν οι συγκρούσεις σ' όλα τα σημεία, ενώ ο χώρος του Πολυτεχνείου εξακολουθεί να παραμένει αποκλεισμένος.

Αργά, μετά τα μεσάνυχτα οι συγκρούσεις στους γύρω δρόμους έχουν κοπάσει, ενώ στο Πολυτεχνείο έχουν παραμείνει περισσότερα από 150 άτομα. Το υπουργείο καταστολής ανακοίνωσε πως κατά τα επεισόδια τραυματίστηκαν 6 μπάτσοι, ενώ συνελήφθηκαν 17 άτομα από τα οποία 6 θα παραπέμπονταν στο αυτόφωρο την επόμενη μέρα.

Από τους εγκλωβισμένους στο Πολυτεχνείο ελάχιστοι καταφέρνουν να ξεφύγουν μεμονωμένα, ενώ οι υπόλοιποι δέχονται καταιγισμό δακρυγόνων κάθε φορά που γίνονται αντιληπτοί από τις δυνάμεις των ΜΑΤ, που βρίσκονται απέναντι από κάθε πόρτα του Πολυτεχνείου μαζί με τους «αγανακτισμένους».

Γύρω στις 4 το πρωί της Παρασκευής 25 Οκτώβρη μετά από μπαράζ εμπρηστικών δακρυγόνων παίρνει φωτιά το κτίριο της Πρυτανείας του Πολυτεχνείου. Εκείνη τη στιγμή κανένας από τους εγκλωβισμένους δεν μπορεί να προσεγγίσει σε εκείνο το σημείο λόγω των δακρυγόνων και των ασφυξιογόνων.

...ρίχνουν τη μάσκα της εξουσίας

Δεκαοκτώ χρόνια μετά την εισβολή των τανκς στο πολυτεχνείο, το σκηνικό επαναλήφθηκε. Τα πρόσωπα και ο τρόπος αλλάζουν κάπως. Ο στόχος όμως παραμένει ίδιος: ΝΑ ΚΑΤΑΠΙΝΕΙ ΒΙΑΙΑ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ.

Για μια ακόμα φορά η μάσκα πέφτει δείχνοντας το ίδιο πρόσωπο που υπάρχει κρυμμένο πίσω της: ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ, στυγνή, ανελέητη, βρώμικη, διεστραμμένη, βουτηγμένη στο αίμα και την αδικία. Αποκαλύφθηκε πως ΕΙΤΕ ΧΟΥΝΤΑ, ΕΙΤΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ.

Δεν είναι σκόπιμο να αναφερθούμε εκτεταμένα στο Πολυτεχνείο σαν ένα σημείο αναφοράς του αγώνα των καταπιεσμένων. Αλλά, από το 1973, ο χώρος (κι όχι το άσυλο όπως ισχυρίζονται άλλοι) υπήρξε συστατικό της δράσης των καταπιεσμένων που εξεγείρονται ενάντια στην αδικία και όσων έχουν σαν όραμα την πανανθρώπινη ελευθερία, χωρίς κράτος και αφεντικά.

Όλη η λάσπη που εκτοξεύτηκε ενάντια σ' όσους προσπάθησαν και κατάφεραν να έχουν αυτό το χώρο σαν ένα σημείο άμυνας απέναντι

Ανοίγεται η κεντρική πύλη του Πολυτεχνείου για να μπορέσει να επέμβει η πυροσβεστική και μαζί της εισβάλουν οι «αγανακτισμένοι». Εάλω η Πόλις (καταλήφθηκε η Πόλη) αναφώνησαν οι εξουσιαστές! Από και πέρα η τυπική εισβολή των ΜΑΤ είναι ζήτημα χρόνου. Πράγμα που δεν αργεί να συμβεί. Γύρω στις 9 το πρωί οι μπάτσοι με στολή μπαίνουν στο Πολυτεχνείο και σε διάστημα δύο ωρών κατορθώνουν να συλλάβουν 28 άτομα από τα οποία το ένα στέλνεται στο νοσοκομείο λόγω του ανελέητου ξυλοδαρμού.

Προηγούμενα, κατά την εισβολή των «αγανακτισμένων», συλλαμβάνεται και ξυλοφορτώνεται ο υπεύθυνος για το Πανεπιστημιακό άσυλο καθηγητής. Σ' όλο αυτό το διάστημα, οι εγκλωβισμένοι παρότι επιθυμούν να αποχωρήσουν ζητούν πρώτα την απομάκρυνση των δυνάμεων καταστολής από το Πολυτεχνείο και τους γύρω δρόμους. Κάτι που φυσικά δεν γίνεται μια και το κράτος είναι αποφασισμένο να εισβάλλει. Αντίθετα, δίνεται κάποια χρονική προθεσμία —τυπικά πλέον— για να αποχωρήσουν. Κάτι που ισοδυναμεί με την αξίωση για παράδοση άνευ όρων και το οποίο, φυσικά, δεν έγινε αποδεκτό από τους εγκλωβισμένους μέσα στο κτίριο.

στις κρατικές επιβουλές, δεν αποδεικνύει παρά το μέγεθος του φόβου που καταλαμβάνει τους κρατούντες στο άκουσμα και μόνο των λέξεων ΕΞΕΓΕΡΣΗ ή ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ. Για αρκετό διάστημα αυτές οι δύο λέξεις είχαν μια συνειρμική και συνεκτική σχέση στα μυαλά πολλών ανθρώπων. Όπως και νάχει το ζήτημα, ο χώρος αυτός αποτελεί σημείο αγώνα ενάντια στο κράτος. Δεν χρειάζεται να θυμίσουμε πως ένα μεγάλο μέρος των αγώνων που αναπτύχθηκαν από το 1973 μέχρι σήμερα έχει σαν αναφορά του αυτό το χώρο (1980, 1985, 1988, 1990).

Εξηγείται, λοιπόν, για ποιο λόγο το κράτος αποφάσισε να εξαπολύσει την τρομοκρατία του για ποιο λόγο ξαναμπήκε μετά από 18 χρόνια στο Πολυτεχνείο. Όπως το 1973, έτσι και τώρα σαν στόχο έχει να εξουδετερώσει τους κοινωνικούς αγώνες που αναπτύσσονται με συγκρουσιασκό και εξεγερτικό τρόπο και δημιουργούν σημαντικά εμπόδια και ρήγματα στην προσπάθεια ανασυγκρότησης της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης.

Επειδή η κατάστασή μου δεν με άφησε να πάω στη δίκη θεωρώ ότι δεν θα πρέπει να μείνω σιωπηλός σχετικά με τα γεγονότα.

Στις 24/10/91 ξεκίνησε η πορεία μας από το Πολυτεχνείο και έφτασε στο Υπουργείο Παιδείας. Κάποιοι μαθητές προσπάθησαν να συναντήσουν τον Σουφλιά αλλά αυτός δεν τους δέχτηκε. Όταν η αντιπροσωπεία επέστρεψε πίσω, άρχισαν να φωνάζονται συνθήματα και να πετιούνται αυγά στο κτίριο. Οι διαδηλωτές προχώρησαν προς το Υπουργείο και άρχισαν να σπρώχνονται με τους αστυνομικούς που φρουρούσαν το Υπουργείο.

Ξαφνικά μια ομάδα 30-40 περίπου ατόμων, —ασφαλίτες με πολιτικά, μούσια και μαλιά—, ξεπετάχτηκαν όλοι μαζί από κάποιο στενό, πίσω από το Υπουργείο με ξύλα στα χέρια.

Οι διαδηλωτές προσπάθησαν να αντιδράσουν όπως μπορούσαν, απαντώντας όπως-όπως στα κτυπήματα. Τότε έγινε χαμός. Πολλοί έτρεξαν να βοηθήσουν τα παιδιά που ήταν πεσμένα στο δρόμο, άλλοι έτρεχαν να γλυτώσουν.

Το σύνθημα «ΜΠΑΤΣΟΙ-ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ-ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ», δονούσε τον αέρα, ενώ όλη η πορεία άρχισε να τρέχει προς το Σύνταγμα.

Λίγο πιο κάτω στην Πανεπιστημίου με συνέλαβαν γιατί πάνω στην τσάντα μου ήταν γραμμένο το σύνθημα: «Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΡΕΖΑ, ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ».

Οι πεινασμένοι του Λαυρίου, οι ξεσηκωμένοι στα Χανιά και το Ηράκλειο, οι προπουλακισμένοι - εξαθλιωμένοι Αλβανοί, η αρρώστια της πρέζας που ανενόχλητα πουλάνε οι έμποροι έξω απ' τα σχολεία μας, η ανέχεια, η φτώχεια που υπάρχει στα σπίτια μας, η γευτιά του Εκπαιδ. Συστήματος που τάζει διπλώματα και γεύτικες ελπίδες στους «καλούς μαθητές των φροντιστηρίων», η θρωμιά των «πολιτικών προσώπων» και των κάθε είδους και μεγέθους «ΚΟΣΚΩΤΑΔΩΝ», οι εργάτες που κάθε τόσο βγαίνουν στους δρόμους ξεπουλημένοι από τα ίδια τους τα συνδικάτα, οι φυλακισμένοι που η αποκλήρωση και η βαρβαρότητα του συστήματος στήβαε στις φυλακές...

...ΟΛΟΙ ΑΥΤΟΙ

...ΚΑΤΕΒΗΚΑΝ ΜΑΖΙ ΜΑΣ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ, και μαζί τους εκφράσαμε την αντίθεσή μας και την απδία μας στο εξουσιαστικό σύστημα που θέλει απονευρωμένους, χωρίς υγυρή ν' αντιδράσουν, οπαδούς, χειροκροπητές, αιώνια θύματα.

Απ' αυτή τη θέση ζητώ **την ΛΕΥΤΕΡΙΑ των 5 συγκρατούμενων μου** που βρίσκονται στη φυλακή Κορυδαλλού.

και καλόν τον κόσμο που ακόμα σκέφτεται με αξιοπρέπεια και δεν έχει εξαγορασθεί —(ένα τέτοιο κομμάτι είναι και οι μαθητές)—, **να αντιδράσει γιατί οι καταδίκες αυτές είναι το πρόίμιο για μια σειρά από «τα ίδια» σε όποιους δελήσουν να σπκώσουν κεφάλι.**

Εκφράζω την αλληλεγγύη μου στους «27» του Πολυτεχνείου η δίκη των οποίων ακόμα δεν έχει τελειώσει.

Θανάσης Χαλδούπης
Α' Λυκείου του 4ου ΤΕΛ ΑΘΗΝΩΝ
Ετών 17
Κρατούμενος στο
Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο Αθηνών

Υ.Γ.

Στις εφημερίδες που έγραψαν την μισή αλήθεια έχω να πω πως, ΝΑΙ, ήταν κάτι σαν επιληπτική κρίση αυτή η κρίση στα δικαστήρια, αλλά δεν είμαι επιληπτικός.

Επιληπτική κρίση με έκαναν να πάθω, τα κτυπήματα στην Κλούβα και στην Ασφάλεια, οι απεριγραπτες συνθήκες κράτησης, οι απειλές και οι εκβιασμοί του τύπου «στο τέλος θα πεις ότι δέλουμμε εμείς»...

Όλα αυτά, μαζί με την πρόσφατη εγχείριση στο κεφάλι, δημιούργησαν κρανιοεγκεφαλική κάκωση με τα αποτελέσματα που φάνηκαν στο δικαστήριο.

λήψεις μαθητών.

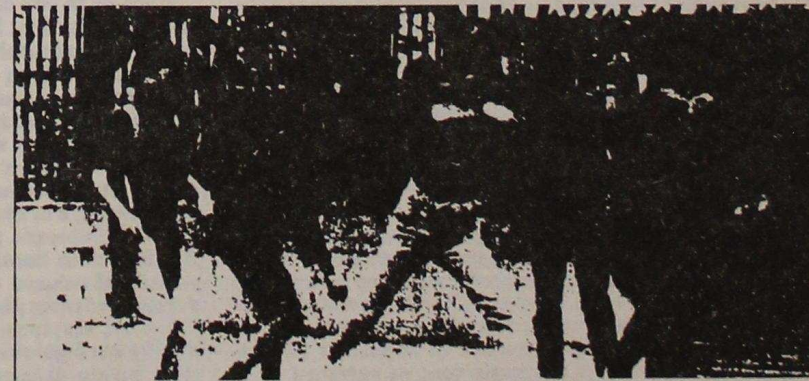
Μπροστά στα Προπύλαια πυρπολείται ένα τηλεοπτικό συνεργείο του χαφιέδιου ANTENNA. Οι συγκρούσεις συνεχίζονται σ' όλο το μήκος της Πανεπιστημίου και στη συνέχεια μεταφέρονται στην Πατησίων και στο Πολυτεχνείο. Μετά στήνεται οδόφραγμα στην Πατησίων —με ένα αυτοκίνητο της ΕΑΣ που πυρπολείται— και στην οδό Στουρνάρη. Τα ΜΑΤ επιτίθενται και οι συγκρούσεις συνεχίζονται χωρίς διακοπή.

βρίσκεται σε εξέλιξη.

Από και και πέρα τα πράγματα ακολουθούν μια πορεία συγκρούσεων και πετροπόλεμου με τους «αγανακτισμένους» και τα ΜΑΤ, που ξεπερνά το χώρο του Πολυτεχνείου και επεκτείνεται στην Πλατεία Αμερικής, καταλαμβάνεται η ΑΣΟΕΕ, στήνονται πύρινα οδοφράγματα στην Πατησίων πέρα από το ύψος της Αγ. Μελετίου ενώ ταυτόχρονα οι συγκρούσεις συνεχίζονται και στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας στο ύψος του Πεδίου του Άρεως. Γύρω στις 10.20 το βράδυ δίνεται

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 73', 80', 85', 88', 90', 91'

«Περιθωριακοί» και «προβοκάτορες» για την εκάστοτε πολιτική εξουσία είναι όλοι όσοι αντιστέκονται. Και τέτοιοι είναι επίσης και για όσους συλλαμβάνονται απροετοίμαστοι και μένουν έκπληκτοι μπροστά στο γεγονός της αντίστασης που όντας οργισμένη κι απρόβλεπτη ταραίζει τα λιμνάζοντα νερά της εφησυχασμένης επαναστατικότητας τους.

Κατηγορείστε λοιπόν τους νέους, που συνελήφθηκαν, για το μοναδικό τους έγκλημα: την άρνησή τους στην κοινωνική υποκρισία που παρέχει μόνιμο κι απαραβίαστο άσυλο στην καθημερινή ταξική βία επάνω στους αδύνατους, στους πάσης φύσεως μπάτσους και φασίστες και τους κάθε είδους - ήπιους ή απροκάλυπτους - απολογητές της κρατικής τρομοκρατίας.

Δεν είναι βέβαια το Πολυτεχνείο σημείο αναφοράς σ' όλους αυτούς τους αγώνες. Αλλά, το κράτος ξεκινώντας από δω θέλει να στείλει μήνυμα σ' όλη την κοινωνία, θέλει να πει με δύο λόγια: «Καθήστε καλά γιατί δεν αστετεύομαι». Πανομοιότητα στη στάση άλλωστε δεν ακολούθησε και το 1973; Έστειλε τα τανκς αλλά δεν κατόρθωσε να αποτρέψει την πορεία κατάρρευσης της μορφής διακυβέρνησης που είχε επιβάλλει. Τον ίδιο κίνδυνο διαισθάνεται και τώρα. Είναι πολύ πιο επικίνδυνο τα πράγματα για το κράτος αυτή τη φορά στο βαθμό που η εξεγερτική διάθεση πάρευρύτερες διαστάσεις. Τότε είχε τον άσσο της ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ στο μανίκι, τώρα όμως;

Προσπαθεί λοιπόν να σκληρύνει τη στάση του χρησιμοποιώντας και διάφορα τετριμμένα και ανούσια επιχειρήματα που συνεπικουρούνται παρ' όλα αυτά από όλους τους λακέδες και παρατρεχάμενους του (κόμματα, τύπος, συνδικαλιστικοί φορείς, φοιτητικοί φορείς κ.λπ.)

Έχει μπει εδώ και χρόνια σε λειτουργία η μηχανή κατασκευής συκοφαντιών και λάσπης. «Καταστροφείς», «βάνδαλοι», κουκουλοφόροι, γνωστοί άγνωστοι, κατευθυνόμενοι κ.ά.

Ας μην πάμε μακριά. Από τη στιγμή που

το Πολυτεχνείο ήταν σημείο αναφοράς σημαντικού μέρους των κοινωνικών αγώνων όλα αυτά τα χρόνια, ποιος θα ήταν τόσο αφελής ώστε να το καταστρέψει; Όχι, δεν υπάρχει καμιά λατρεία σε πέτρες και στον «πολιτισμό» της βαρβαρότητας. Απλά, δεν μπορεί να γίνει πιστευτό ότι θα αποφασίσει κανείς να καταστρέψει κάτι το οποίο, στην συγκεκριμένη περίπτωση, του παρείχε προστασία από τις επιθέσεις των δυνάμεων του κράτους και των «αγανακτισμένων πολιτών».

Κι όμως. Η ψευδολογία έφτασε στα έσχατά της. Ο τύπος πρωτοστάτησε. Όλοι αυτοί οι δήθεν προοδευτικοί κοντυλοφόροι έχυσαν το φαρμάκι τους επαναλαμβάνοντας τα επιχειρήματα του κράτους. Είναι φανερό πως ο κοινωνικός αγώνας, με τις συγκρουσιακές και εξεγερτικές του εκδηλώσεις, τους τρομάζει όλους. Μεγάλους και μικρούς, δούλους κι αφεντικά. Γιατί αυτοί έχουν να χάσουν πολλά. Η εξουσία είναι ένα δηλητήριο που όταν το συνθίσεις σου γίνεται απαραίτητο. Κι αυτοί που έχουν την τέταρτη εξουσία αρέσκονται πολύ στο να την εξασκούν πάνω στους ανθρώπους. Εξ άλλου δεν θα πρέπει να ξεχνάμε πόσο συνδεδεμένος είναι ο τύπος με τους οικονομικά και πολιτικά

κυρίαρχους, με το κράτος και το κεφάλαιο.

Όσο για τους ψωμοζήτες υπηρέτες του κράτους, τους δημοσιογραφίσκους, τι να πει κανείς; Ο σκύλος γλύφει αυτούς που του πετάνε το κόκκαλο. Αν αναφερόμαστε μ' αυτό τον τρόπο δεν το κάνουμε χωρίς λόγο. Αυτή τη φορά υπάρχει εννοχρηστρομένη παραπληροφόρηση. Όλοι μαζί ενωμένοι να καταπνίξουν την κοινωνική αντίδραση στην καταπίεση και την εκμετάλλευση, στην εξαθλίωση και τον εξανδραποδισμό που προοικονομεί η ανασυγκρότηση κράτους και καπιταλισμού.

Όλοι αυτοί που μιλάνε στο όνομα της σφαιρικής πληροφόρησης του κόσμου είναι ψεύτες και απατεώνες. Σκυλιά έτοιμα να δαγκώσουν όποιον πάει να πειράξει το αφεντικό τους. Γιατί παρ' όλο που στάλθηκαν κείμενα με απόψεις και θέσεις των αναρχικών γύρω από τα γεγονότα της 24 και 25 Οκτωβρίου δεν μίλησαν στον κόπο να δημοσιεύσουν ή στην καλύτερη περίπτωση, ψέλισαν κάποιες περιλήψεις, εκτός από μια εξαίρεση που επιβεβαίωσε τον κανόνα.

Εδώ θα πρέπει να τονιστεί και μια ακόμα πραγματικότητα. Οι συγκρούσεις και τα επεισόδια ανήκουν σ' αυτούς που τα έκαναν και σε κανένα άλλο. Είναι όλοι αυτοί οι άνεργοι, άερ-

γοι, νεολαίοι, μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενοι που ενώθηκαν μέσα στον κοινωνικό αγώνα και πέταξαν εκείνη τη στιγμή στα σκουπίδια το ρόλο που τους έχει επιβάλλει το κράτος και ΕΞΕΓΕΡΘΗΚΑΝ.

Η σύγκρουση αυτή που εκφράστηκε μέσα και μέσω των μαθητικών κινητοποιήσεων επιχειρείται να κατασκοφαντηθεί. Γιατί όλοι οι εξουσιαστές νοιώθουν φόβο μπροστά σ' ότι δεν μπορούν να ελέγξουν. Και πράγματι, σ' αυτές τις κινητοποιήσεις μπόρεσαν να συνδεθούν αυτοί που δεν ελέγχονται, που δεν χειραγωγούνται εύκολα...

Όσο για την εισβολή στο Πολυτεχνείο αυτή ήταν μέσα στα σχέδια του κράτους. Ας μην ξεχνάμε πως ο Έρβερτ στην συνέντευξη τύπου που έδωσε είπε πολλά και αποκαλυπτικά πράγματα. Μεταξύ των άλλων ομολόγησε: «Αφού έτσι κι αλλιώς θα έμπαιναν τα ΜΑΤ στο Πολυτεχνείο, γιατί δεν τους το επέτρεπε ο Πρύτανης γρηγορότερα, αλλά συνεχώς κωλυσιεργούσε;» Μάλιστα. Όποιος έχει αμφιβολίες για το ότι υπήρχε απόφαση από πριν για εισβολή των ΜΑΤ στο Πολυτεχνείο ας το σκεφθεί καλύτερα

Είπε ακόμα και κάτι άλλο: «Τώρα που θα πέσουν οι κουκούλες θα φανούν τα πρόσωπα

ΟΤΑΝ ΟΙ ΝΑΖΙ ΠΥΡΠΟΛΗΣΑΝ ΤΟ ΡΑΙΧΣΤΑΓΚ ΑΠΕΔΩΞΑΝ ΤΟΝ ΕΜΠΡΗΜΟ ΣΤΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ...

ΟΤΑΝ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΠΥΡΠΟΛΗΣΑΝ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΑΠΕΔΩΞΑΝ ΤΟΝ ΕΜΠΡΗΜΟ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ...

α) Βρίεσαι αναρχικοί - χωρίς τα εισαγωγικά που μας προσάπτουν οι διανοούμενοι μισοφόροι του κράτους - έχουμε τον δικό μας λόγο για τα πρόσφατα γεγονότα που στο παραμορφωτικό φως της κατευθυνόμενης πληροφόρησης συσκοτίστηκαν για να εξηγηθούν μια σειρά σκοπιμότητες (της κυβέρνησης, της αντιπολίτευσης, του Τύπου ακόμα και των πρωτανικών αρχών).

Η γνώση μας για τα γεγονότα είναι άμεση δεδομένου ότι μεταίχμασε σ' αυτά μέχρι την τελευταία στιγμή, παρόντες στο χώρο του Πολυτεχνείου ακόμα κι όταν οι μπάτσοι - με το γνωστό σαδισμό που τους διακρίνει - συνελάμβαναν μερικούς τρομοκρατημένους νέους για να χρησιμοποιηθούν ως εξιλαστήρια θύματα στους σχεδιασμούς της κυβέρνησης.

Παραμείναμε δε κρυμένοι στο Πολυτεχνείο, αθάτοι απ' τους διάκτους μας ακόμα και μετά την αποχώρησή τους και διαφύγαμε ασφαλείς στις 3:00 περίπου το μεσημέρι της Παρασκευής. Η δε αποχώρησή μας - καθώς και 30 περίπου νέων για την διαφυγή των οποίων φροντίσαμε - έγινε σε κοινή θέα δεκάδων φοιτητών που είχαν εν τω μεταξύ προσέλθει. Αργότερα διαπιστώσαμε ότι κι άλλοι επίσης κατόρθωσαν να διαφύγουν χρησιμοποιώντας δικούς τους τρόπους.

Η ραγδαία δυστυχώς εξέλιξη των διαδραματιζόμενων το πρωί της Παρασκευής και το γεγονός ότι οι νεολαίοι - που είχαν αποκλειστεί αποβραδύς στο πολιορκούμενο Πολυτεχνείο - ήταν εντελώς ανоргάνωτοι και διασκορπισμένοι δεν μας επέτρεψαν να κάνουμε κάτι και γι' αυτούς που τελικά συνελήφθησαν με αποτέλεσμα να γίνουμε ανήμποροι μέλη της βιαιότητας της συλλήψεώς τους όταν ούρλιαζαν στα χέρια των βασανιστών τους.

β) Όσο αφορά την καταγραφή των άλλων γεγονότων η αλήθεια γι' αυτά - παρά τα περίπλοκα σενάρια που είδαν το φως της δημοσιότητας - προβάλλει απλή:

- Το Πολυτεχνείο έγινε αναπόφευκτα το έσχατο καταφύγιο εκατοντάδων νέων από το Αστυνομικό, επιτέθηκε στο τέλος της οδού Πανεπιστημίου στην πορεία που επέστρεφε απ' το υπουργείο Παιδείας. Αυτή δε η επιθετική δράση της Αστυνομίας συνεπικουρούμενη από φασίστες συνεχίστηκε ως αργά στους γύρω δρόμους καθιστώντας οραδοθήκοτε επικίνδυνη την αποχώρηση απ' το Πολυτεχνείο όσων την επιθυμούσαν.

- Κατά συνέπεια πολλοί απ' τους νεαρούς αυτούς παρέμειναν αναγκαστικά στο Πολυτεχνείο εγκλωβισμένοι απ' την πολιορκία των μπάτσων και των «αγανακτισμένων», ενώ παρέμεινε κι ένας αριθμός συντρόφων για ν' απαντήσει στην κλιμακούμενη επίθεση της Αστυνομίας κι ενός συνοδευόμενου όπου διακρίνονταν ασφαλίτες, τραμπούκοι της νεολαίας του κυβερνώντος κόμματος (τύπου Καλαμάκας) και μέλη φασιστικών συμμοριών.

- Για όλους μας τελικά κύριο μέλημά μας κατά τη διάρκεια της νύχτας δεν ήταν τίποτα άλλο παρά η ασφαλής αποχώρησή μας όταν ξημέρωνε κι άρχιζε η κίνηση - πράγμα για το οποίο ήταν ενήμεροι κι οι πανεπιστημιακοί.

Με δεδομένο όμως ότι από καιρό δρομολογείται η έμπρακτη κατάρρευση της έννοιας του κοινωνικού ασύλου στο χώρο του Πολυτεχνείου - όπως και η εγκληματοποίηση κάθε μορφής αγώνα που αφορά κατάληψη δημοσίου κτιρίου - δεν είναι περίεργο που η Αστυνομία κι οι φασίστες επιχειρούσαν να οξύνουν την κατάσταση με συνεχείς επιθέσεις όλη την νύχτα ενώ σημαντικό μέρος των πανεπιστημιακών μ' επικεφαλής τον πρύτανη - κάτω απ' την ανομολόγητη πίεση της κυβέρνησης και όχι των γεγονότων - ενέδιδαν όλο και περισσότερα στην προοπτική δράσης του ασύλου. Υποκρίνοντας τελικά γύρω στις 2:00 π.μ. προσδιόρισαν ως πιθανότερη ώρα εισβολής των μπάτσων την 7η πρωινή. Μετά - ως άλλοι Πυλάτοι - εγκατέλειψαν το Πολυτεχνείο στις βουλές της Αστυνομίας με αποτέλεσμα να επιστρέψουν αργότερα και να παρακολουθήσουν σαν ακούσιοι Ηρόστρατοι την πρυτανεία τους να καίγεται!

Αν αποσιωπήσαμε λοιπόν την καταφανή πολιτική σκοπιμότητα, τότε θα ήταν άξια απορίας και αδικαιολόγητη η εξαρχής ενδοτικότητα των πανεπιστημιακών στην άρση του ασύλου όταν μέσα στο Πολυτεχνείο δεν είχαν απομείνει ούτε εκατό άτομα - που περίμεναν το πρωί για να φύγουν - οι δε περιβόητες «φθορές» - εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων - περιορίζονταν στα... σκουπίδια του Πολυτεχνείου που καίγονταν για ν' αντιμετωπισθεί ο καταγίγμος των δακρυγόνων.

Είναι δε προκλητική η θρασύτητα και η υποκρισία εκείνων που υπηρετώντας τα σχέδια της κυβέρνησης αφενός εντόπιζαν τους «καταπατητές» του ασύλου στη νεολαία που κατέφυγε εκεί - είτε

κυνηγημένη, είτε για ν' απαντήσει στην περιρέουσα το Πολυτεχνείο αστυνομοκρατία και την φασιστική πανούκλα - κι αφετέρου αναγόρευαν απερίσκεπτα σε «περιφρουρητές» του ασύλου τους δολοφόνους των Σωμάτων Ασφαλείας και τους φασίστες συνοδοιπόρους τους που καταδοκούσαν. Και δεν είναι μόνο υποκριτική αλλά κι εγκληματική μια τέτοια παρουσίαση των γεγονότων γιατί - όπως απέδειξε κι η πυρκαγιά - εγκυμονούσε ήδη το χειρότερο: αφού από μόνη της μια τέτοια παρουσίαση δεν εγγυόνταν επαρκώς ότι μια τυχόν εισβολή στο Πολυτεχνείο δεν θα προκαλούσε ανεπιθύμητες κοινωνικές αντιδράσεις οδηγούσε στην αναγκαιότητα να εμφανιστούν οι έγκλειστοι του Πολυτεχνείου σαν κάτι χειρότερο κι από «αυθαίρετοι καταπατητές»...

γ) Σ' αυτό το σημείο λοιπόν συμβαίνει η πυρπόληση της Πρυτανείας, για να δραματοποιηθεί την κατάσταση, να καταγράψει τους έγκλειστους σαν εμμηρηστές, να φιμώσει τους διατακτικούς στην καταστρατήγηση του ασύλου την οποία κατέστησε για μια «τελική λύση» σε σχέση μ' αυτό το ιστορικό όπλο των κοινωνικών αγώνων, το άσυλο.

Είναι προφανές η σκοπιμότητα που πυροδότησε αυτή την πυρκαγιά αφενός γιατί «έκαψε» τις ελπίδες μας για μια αναίμακτη αποχώρησή μας το πρωί κι αφετέρου γιατί αναζωπύρωσε τις πάγιες προσδοκίες της μεταπολιτευτικής πολιτικής εξουσίας για μια «τελική λύση» σε σχέση μ' αυτό το ιστορικό όπλο των κοινωνικών αγώνων, το άσυλο.

Καταγγέλλουμε λοιπόν ευθέως ότι αυτοί που αξιοποίησαν για τα σχέδιά τους την πυρκαγιά ήταν αυτοί ακριβώς που την έβγαλαν. Μικρή σημασία έχει ως προς το αποτέλεσμα το αν ο συγκεκριμένος εμμηρηστής σημάδευε όντως το εξωτερικό παράθυρο της πρυτανείας που βλέπει στην Πατισίον ή αν η φωτιά προέκυψε από ένα απ' τα εκατοντάδες δακρυγόνα που εκτοξεύονταν ενάντια στο Πολυτεχνείο. Γεγονός είναι - γνωστό κι στους πανεπιστημιακούς - ότι στο κτίριο της Πρυτανείας, στο χώρο μάλιστα απ' όπου άρχισε η φωτιά, δεν είχαμε καμία πρόσβαση λόγω των δακρυγόνων που είχαν καταστρώσει από νωρίς τον χώρο απροσπέλαστο. Επισημαίνουμε επίσης ότι η φωτιά αρχικά δεν ήταν καν ορατή απ' το εσωτερικό του Πολυτεχνείου όπου βρισκόμασταν γιατί οι φλόγες έβγαιναν προς τον δρόμο. Αντιθέτως ήταν προφανώς ορατή στους δεκάδες μπάτσους (ένστολους και μη) που παραταγμένοι απέναντί απ' την Πρυτανεία - και το παράθυρο απ' όπου έβγαιναν οι φλόγες επιδίδονταν σε ρίψεις δακρυγόνων και λιθοβολισμούς!

Όταν γύρω στις 3:30 π.μ. αντιληφθήκαμε μια φλόγα που έγλειψε τα κεραμίδια κι ότι φλέγεται ένας μιμόροφος που «βλέπει» στο δρόμο ειδοποιήσαμε άμεσα την Πυροσβεστική. Ανοίξαμε δε την πύλη της Πατισίον στις αντλίες ενώ συνεχίζονταν αμείωτες οι επιθέσεις της Αστυνομίας και των φασιστοειδών σ' όλη την περιμετρο του Πολυτεχνείου. Τότε κατέφθασε κι ο πρύτανης ενώ απ' την ανοιχτή πλέον πύλη εισχωρούσαν οι «περιφρουρητές» του ασύλου επιβεβαιώνοντας να αρπάξουν τους συντρόφους μας που βοηθούσαν στο στήσιμο της φωτιάς.

Παρά δε τα όσα διαφορετικά εγράφησαν στον Τύπο, στην πραγματικότητα από τις 3:30 π.μ. - τουλάχιστον - το άσυλο ήταν παρελθόν κι ο συκοπιούμενος πια χώρος του Πολυτεχνείου ήταν κατά το ήμισυ στη διάθεση ένοπλων με πολιτικά και «αγανακτισμένων». Τυπικά πλέον, αναμενόντας η προεξοφλημένη πια άρση του ασύλου και η τελική εκκαθάριση των υπόλοιπων χώρων του Πολυτεχνείου όπου αναζητούσαν καταφύγιο δεκάδες τρομοκρατημένοι νέοι.

δ) Εδώ πρέπει να κάνουμε ορισμένες επισημάνσεις ξεκινώντας απ' το ότι το επαναλαμβανόμενο φαινόμενο βλαίων εκδηλώσεων της νεολαίας στο κέντρο της Αθήνας δεν είναι διόλου απομονωμένο και «περιθωριακό» με τα συμβαίνοντα στην ελληνική κοινωνία. Αντίθετα είναι πασιφανής η διαλλακτική του σχέση με τα επίσης επαναλαμβανόμενα φαινόμενα βλαίων εκδηλώσεων και διχτυκής παραβατικότητας μέσα στους ευρύτερους κοινωνικούς αγώνες. (βλ: μαθητικές εξεγέρσεις, ταξικές κινητοποιήσεις, καταλήψεις εργασιακών και δημόσιων χώρων, Χανιά '90, Ηράκλειο '91 κ.λπ.). Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι μετά την εισβολή στο Πολυτεχνείο η κυβέρνηση εξαπέλυσε μύδρους κι ανάλογες απειλές ενάντια στο σύνολο των κοινωνικών - ταξικών αγώνων.

Είναι πασιφανές επίσης ότι η ιδεολογική - ηθική - φυσική καταστολή αυτής της βίαιης και παραβατικής τάσης μέσα στην κοινωνία είναι απ' τις πρώτες προτεραιότητες της παρούσας πολιτικής εξουσίας συνεπικουρούμενης και από την αντιπολίτευση.

Γιατί στις σημερινές συνθήκες ταξικής πάλης όπου εξαθλιώνονται μεγάλα κομμάτια των εργαζόμενων και της νεολαίας, το κράτος όχι μόνο δεν είναι διατεθειμένο να ενδώσει στις απέλπιδες διαμαρτυρίες τους, αλλά αντίθετα είναι διατεθειμένο να συντρίψει όσους απ' αυτούς ανούτα το ρόλο του εξαθλιωμένου ικέτη - της κρατι-

κής ελεημοσύνης και πρόνοιας - και καταφεύγουν σε αντιδράσεις έξω απ' τα όρια της νομιμότητας που διαρκώς στενεύουν.

Και η καταστολή αυτή όχι μόνο δεν περιορίζεται στη δράση των άμεσα κατασταλτικών μηχανισμών αλλά προϋποθέτει και την δράση των αντίστοιχων ιδεολογικών μηχανισμών της εξουσίας που επιτίθενται λυσσαλέα σε κάθε τι κινείται στην τροχιά της αντίστασης παρουσιάζοντας το σαν «ανεγκέφαλο» και «εγκληματικό». Επιτυγχάνεται έτσι όχι μόνο η συκοπία του κοινωνικού περιεχομένου της αντίστασης αλλά κι ο «ξεσηκωμός» των συντηρητικότερων κομματιών της κοινωνίας (π.χ. οι «αγανακτισμένοι» γονείς στα σχολεία).

Σ' αυτές τις συνθήκες εντάσσεται και η ανάγκη του κράτους για την κατάρρευση του κοινωνικού ασύλου στο Πολυτεχνείο που δεν έπαιξε καθόλου ασήμαντο ρόλο τα τελευταία χρόνια στην έκφραση μιας σειράς κοινωνικών αντιθέσεων και την εκδήλωση των αντίστοιχων αντιστάσεων.

Για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος του κράτους - που γινόταν υποχρεωτικός τα τελευταία χρόνια - δεν θ' αρκούσε το κατασταλτικό οπλοστάσιο του - ούτε καν ο εμμηρησμός της πρυτανείας - αν δεν λειτουργούσε η ιδεολογική επίθεση ενάντια σε όσους έκαναν κατά καιρούς χρήση της ασυλίας. Γι' αυτό λοιπόν κι η συνεχής παρουσία των κοινωνικών υποκείμενων ως κανάλια αποδέσμευσης και απογυμνωμένων από κάθε περιεχόμενο αντίστα-

σης κι επιπλέον άσχετων με το «φοιτητικό» άσυλο. Επειδή μάλιστα έγινε και αντιδιαστολή των καλών «φοιτητών» του '73 με τους κακούς «χούλιγκαν» του '91 (χωρίς ν' αναφερθεί κι η διαφορετικότητα των τότε κοινωνικών αντιθέσεων με τις τωρινές) υπενθυμίζου-

με: ότι ουδέποτε υπήρξε άσυλο περιορισμένο μόνο στους φοιτητές. Υπενθυμίζουμε ακόμα ότι το '73 η συσπείρωση των αντικαθεστωτικών φοιτητών, εργατών και νεολαίων αντιμετώπιση τότε ως ύποπτη και «περιθωριακή». Ετσι άλλωστε θεωρήθηκαν όλοι οι μετέπειτα καταληψίες κι έτσι θεωρούνται γενικά απ' την εκδόστη πολιτική εξουσία όσοι της αντιστέκονται.

Αν λοιπόν η μεταπολιτευτική πολιτική εξουσία αποδέχτηκε το άσυλο λόγω της συμπλεγματικής της σχέσης με το ταμπού «Πολυτεχνείο '73 και της ανάγκης της να διαχωριστεί απ' την ωμότητα της Δικτατορίας, το έθετε όμως πάντα ως «φοιτητικό» ακριβώς για να το αποϊστοριοποιήσει, να το ακρωτηριάσει κι ουσιαστικά να το αχρηστεύσει απ' την μεριά των κοινωνικών αγώνων.

Με μια τέτοια ιδεολογική επίθεση που μυθοποιεί τους ακίνδυνους πια καταληψίες του '73 κι ελεεινολογεί όλους μετέπειτα, το κράτος καταργεί σήμερα αυτό που είχε αναγκαστεί ν' ανεχτεί κάποτε. Σ' αυτή την επιχείρηση του κράτους συνεπάρουν κι όλοι όσοι κάτω απ' την ιδεολογική του πίεση αποδέχονται εθελοντικά «κάποιους» περιορισμούς, που επίσης το αχρηστεύουν εφόσον το στεγανοποιούν στην ανάγκη του καταφύγιου, στην έκφραση της αμφισβήτησης και τις έμπρακτες αντιστάσεις.

Σ' αυτήν, τέλος, την ιδεολογική επίθεση εντάσσονται και τα συνθήματα κουτοπόνηρα σχήματα του τύπου «αι γνωστοί - άγνωστοι», οι «αναρχικοί» (με εισαγωγικά) η χουλιγκανολογία και η εγκληματοποίηση των τωρινών και των προηγούμενων έγκλειστων

στο Πολυτεχνείο. Ετσι ώστε ν' αδρανοποιηθεί η κοινωνική μνήμη εμπρός στην ωμή καταστολή και η προσδοκόμενη κατάρρευση του κοινωνικού ασύλου να μην προκαλεί συνειρμούς επικινδύνους για την τωρινή πολιτική εξουσία που με τον εμμηρησμό του Πολυτεχνείου και το ηθικό και φυσικό λυντσάρισμα των συλληφθέντων δεν έχει τίποτα να ζηλέψει απ' την ωμότητα της Χούντας.

Κατηγορίστε λοιπόν τους νέους, που συνελήφθησαν, για το μοναδικό τους έγκλημα: την άρνησή τους στην κοινωνική υποκρισία που παρέχει νόμιμο κι απαραβίαστο άσυλο στην καθημερινή ταξική βία επάνω στους αδύνατους, στους πάσης φύσεως μπάτσους και φασίστες και τους κάθε είδους - ήπιους ή αποκλειστικούς - απολογητές της κρατικής τρομοκρατίας.

Όσο δε αφορά τους αναρχικούς παραμένουμε ασύλληπτοι απ' τα σενάρια και τις αργυρώνητες αναλύσεις σας κι αυτοπροστατευόμεστε μέσα στο φυσικό μας χώρο που μας γέννησε και μας τρέφει: τους κοινωνικούς - ταξικούς αγώνες που οξύνονται σήμερα απέναντι στην ολομέτωπη επίθεση που εξαπέλυσαν τ' αφεντικά ενάντια στους εργαζόμενους και την νεολαία.

ΜΙΑ ΟΜΑΔΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ
ΠΟΥ ΔΙΕΦΥΓΕ ΑΠ' ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΥΠΟ

Τρέμουν οι εξουσιαστές!

Τρέμουν οι λακές τους!

Μπροστά στην οργή των καταπιεσμένων μαθητών και νεοζαίων, που αντιδρούν στην καταστολή και την ιεραρχία, που βγαίνουν στους δρόμους και συγκρούονται με τους ένοπλους μισθοφόρους των ΜΑΤ-ΜΕΑ, που δείχνουν μέσα στην πράξη την αλληλεγγύη απέναντι στους κοινούς τους δυνάστες,

Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΠΕΤΑΣΕ ΤΙΣ ΜΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΠΕΒΑΛΛΕ ΤΑ ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΑ. ΕΣΤΕΙΛΕ ΤΟΥΣ ΕΝΟΠΛΟΥΣ ΦΟΝΙΑΔΕΣ ΤΗΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΟΠΩΣ ΕΚΑΝΕ ΠΡΙΝ 18 ΧΡΟΝΙΑ, ΤΟ 1973, ΓΙΑ ΝΑ ΥΠΟΤΑΣΕΙ ΜΕ ΤΗ ΒΙΑ ΤΟΝ ΛΓΩΝΑ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ. ΝΟΜΙΖΟΥΝ ΟΙ ΛΑΘΙΟΙ ΠΩΣ ΜΕ ΤΗΝ ΒΙΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΟΥΝ ΤΗΝ ΕΠΙΘΥΜΙΑ, ΤΙΣ ΑΠΟΦΥΕΣ, ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΛΓΩΝΑ, ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ.

Πόσο γελοίο είναι!

Το μόνο που κατάφεραν ήταν να αποδείξουν πως πίσω από κάθε χούντα ή δημοκρατία κρύβεται η ίδια μορφή: η σαπισμένη εξουσία, το κράτος, ο καπιταλισμός.

Η κινητοποίηση των μαθητών εναντίον στους βαθμούς, την καταπίεση, την ιεραρχία συναντήθηκε με την διαθρησκεία άλλων κομμάτων της νεοζαίας και εκφράστηκε δυναμικά.

Συνάντησε όμως τους κουβάδες από λάσπη που έρριξαν το κράτος και οι υπηρέτες του: κουκουλοφόροι, "γνωστά άτομα", "ξένα στοιχεία" (έτσι χαρακτηρίζονται όσοι δείχνουν την έμπρακτη αλληλεγγύη), και μια σειρά από γελοιοτήτες. Οι συγκρούσεις κράτησαν ώρες και επεκτάθηκαν από το υπουργείο παιδείας σ' ολό το κέντρο της Αθήνας (Πανεπιστημίου, Ομόνοια, Πολυτεχνείο, πλατεία Αμερικής, Πατισίων, καταλήφθηκε η ΛΣΟΕΕ).

Όσοι εγκλωβίστηκαν στο Πολυτεχνείο από το ΜΑΤ-ΜΕΑ και τους επιστρατευμένους "αγαναχτισμένους" (Μεατζήδες, χαφιέδες, ασφαλίτες, φασίστες) συνέχισαν τον αγώνα.

Τότε, αυτοί που μπήκαν με τα τάνκς στο Πολυτεχνείο το 1973, έκαναν την πρυτανεία με δακρυγόνο, για να μπορέσουν να εισβάλουν και πάλι. Είναι οι (δικοί αβυστακτοί εγκληματίες που σκότωσαν τον Τεμπονέρα, που έκαναν τον Κ. ΜΑΡΟΥΣΗ δολοφονώντας 4 ανθρώπους, που σκοτώνουν δεκαπεντάχρονα, που νομίζουν πως θα επικρατήσουν με τη βία.

Είχουν την ευθύνη στους ελεύθερους πολιορκημένους. Όμως, ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟ ΑΦΕΛΗΣ ΩΣΤΕ ΝΑ ΒΑΛΕΙ ΦΩΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΥΝΑ ΤΟΥ!!

Όσο για τη λάσπη περί "γνωστών-αγνώστων" κλπ. αποδείχτηκε πως όσοι συλλαβίστηκαν ήταν 16χρονοι ανήλικοι, μαθητές, φοιτητές, άνεργοι και εργαζόμενοι που δεν ξεπερνούσαν κατά μέσο όρο ηλικίας τα 18,5 χρόνια.

Το κράτος και τα όργανά του κατέστρεψαν το Πολυτεχνείο νόμιζοντας πως θα εξάφανίσουν την ιδέα για αγώνα. Όμως η κοινωνική εξέγερση δεν είναι ζήτημα κτιρίου, είναι υπόθεση της κοινωνίας που ξέρει να βρει τρόπους να συνεχίσει το δρόμο της.

Τώρα στα κρατηθρια της ασφάλειας ΟΙ ΝΕΑΡΟΙ ΣΥΛΟΚΟΠΟΥΝΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΠΑΣΟΥΝ ΟΜΟΛΟΓΙΣΕΣ. Ηλίοι δέμοι!

ΛΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!

ΛΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΟΜΗΡΩΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ!

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ που σφίγγουν το χέρι στους εξεγερμένους
"που έριξαν τα μαλλιά τους πίσω, φόρεσαν το
πρόσωπο ανάποδα" και βγήκαν στους δρόμους και τις
πλατείες".

Αθήνα 28/10/1991

λάβουν πως το κράτος επαναθεσμοποιεί κάποιες καταστάσεις στο βαθμό που αυτές δεν μπορούν να εξυπηρετήσουν την κυριαρχία του πάνω στην κοινωνία με τον τρόπο που λειτουργούν μέχρι τώρα, εφ' όσον οι συνθήκες κυριαρχίας ανασυγκροτούνται.

Λευταίος δεν έχει θεσμούς. Μπήκαν στο Πολυτεχνείο το 1973 αλλά δεν μπόρεσαν να εξαφανίσουν τον κοινωνικό πόλεμο. Το ίδιο έκαναν και το 1985 στο Χημείο, αλλά και πάλι είδαν τον εφιάλτη τους να παίρνει σάρκα και οστά.

Το κράτος εφαρμόζει ένα ολόκληρο καταστατικό σχέδιο προκειμένου να ανακόψει την

ΤΟ ΚΑΨΙΜΟ ΤΗΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΠΑΤΣΟΥΣ, ΟΙ ΜΑΖΙΚΕΣ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΞΟΝΤΩΤΙΚΕΣ ΠΟΙΝΕΣ ΣΤΟΧΟ ΕΧΟΥΝ ΝΑ ΠΛΗΘΟΥΝ ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΛΓΩΝΩΝ ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ ΛΓΩΝΙΣΤΩΝ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

Αποδείχτηκε για μια ακόμα φορά πως η κοινωνία που αγωνίζεται εναντίον τους θα παραμένει άγνωστη γι' αυτούς, παρόλο που χρόνια τώρα προσπαθούν να την κατακτήσουν και να την υποδουλώσουν ολοκληρωτικά. Αυτό όμως που για αυτούς παραμένει άγνωστο είναι πολύ γνωστό σ' όσους αγωνίζονται. Είναι η φωνή πίσω από την κουκούλα που λέει: «πιάσε τις πέτρες αδελφέ», είναι η σκιά μέσα στο ντουμάνι των δακρυγόνων που λέει πνιγμένα: «πάμε από κει», είναι οι φωνές που δηλώνουν: ΜΠΑΤΣΟΙ-ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ - ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ, που ξέρουν την απάντηση: ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ, είναι το χέρι που βοηθά να κουβαληθούν πράγματα στο οδόφραγμα, που ανάβει τον αναπτήρα με τη μεγάλη φλόγα όταν ΑΥΤΟΙ επιτίθενται αποφασισμένοι να σε τσακίσουν, είναι οι σκιές που ορμούν όλες μαζί κάνοντας «ντου» στα όργανα του κράτους, είναι οι φωνές που όταν ενώνονται γίνονται μια ψυχή που ξέρει τι θέλει: ΟΥΤΕ ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΟΥΤΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΚΑΤΩ Ο ΚΡΑΤΙΣΜΟΣ, ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ.

Ναί λοιπόν. Καταδικάσανε σε βαριές ποινές όσους συλλαβανε στην πορεία και μέσα στο Πολυτεχνείο. Όμως δεν θέλουν να σταματήσουν εκεί. Πιστεύουν πως όσο πιο εξοντωτικές ποινές θα επιβάλλουν τόσο πιο πολύ θα τρομοκρατήσουν. Πήραν έκτακτα μέτρα για να αποκώσουν τους συλληφθέντες από τους συμπαραστάτες τους. Θέλουν να δώσουν την εντύπωση πως νίκησαν. Όμως στον κοινωνικό αγώνα δεν υπάρχουν νίκες και ήττες. Υπάρχουν συγκρούσεις, εξεγέρσεις, επαναστάσεις. Το άσυλο ήταν δικός τους θεσμός κι όχι του κοινωνικού αγώνα. Γιατί αυτός ο τε-

συγκρουσιακή-εξεγερτική διάθεση που αναπτύσσεται σε διάφορα κοινωνικά κομμάτια. Πήραν πίσω αυτό που είχαν θεσμοθετήσει προκειμένου να χαλιναγωγήσουν τον κόσμο. Η υπερσπίση και η ανάπτυξη του ταξικού κοινωνικού πολέμου δεν μπορεί να στηρίζεται στους θεσμούς του κράτους αλλά στην ψυχή και τη διάθεση για ελευθερία. Ο κοινωνικός αγώνας όχι μόνο δεν σταματάει αλλά ξεπερνάει τις δύσκολες καταστάσεις, τις επιβουλές και τα κατασταλτικά σχέδια του κράτους με άμεσο, βίαιο και εξεγερτικό τρόπο.

Τάξη επέβαλλαν οι προκατόχοι τους το 1973 απέναντι σ' όσους «προέβαιναν σε αναρχικές εκδηλώσεις». Την τάξη και τον νόμο τους θέλουν να επιβάλλουν οι διάδοχοι τους. Ηλίθιοι δήμοι! Η τάξη τους στηρίζεται στην άμμο...

Ο κοινωνικός αγώνας δεν εξαρτιέται από σύμβολα και θεσμούς. Μπορεί και βρίσκει τρόπους και μέσα να αντιπαρατεθεί στο κράτος, γιατί έχει μια δική του εσωτερική δυναμική και δημιουργικότητα.

Όσες κατασταλτικές μεθοδεύσεις και ψεύδη κι αν χρησιμοποιηθούν ο ταξικός - κοινωνικός πόλεμος συνεχίζεται...

ΣΥΝΕΧΗΣ ΛΓΩΝΑΣ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΟΣ, ΒΙΑΙΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΘΕΤΙΚΟΣ!

των ταραχοποιών, θα αποκαλυφθούν οι γνωστοί - άγνωστοι. Αλλά αυτό δεν το είπε μόνο αυτός το είπε και ο υπεύθυνος της κοινωνικής καταστολής Αναγνωστόπουλος, το επανέλαβαν και οι διάφοροι κονδυλοφόροι, σαν καλοί παπαγάλοι και φερέφωνα του κράτους. (Μεταξύ αυτών και ο υποκριτής (= ηθοποιός) Αθηναίος στο ΕΘΝΟΣ που δεν δίστασε να επαναλαμβάνει τα λόγια των μπάτσων και να υποδεικνύει ποιους θάπρεπε να συλλάβουν. Προοδευτικός κι αυτός!).

Πιστεύουν όλοι αυτοί πως με τη σύλληψη μερικών ανθρώπων θα μπορέσουν να ανακόψουν τους κοινωνικούς αγώνες. Πόσο αφελείς γίνονται καμιά φορά αυτοί οι εξουσιαστές! Νομίζουν πως ο συγκρουσιακός - εξεγερτικός αγώνας έχει ανάγκη από πρόσωπα, πως στηρίζεται σε πρόσωπα. Δεν έχουν καταλάβει πως η στιγμή της σύγκρουσης έχει ήδη παραβιάσει τους νόμους και τους θεσμούς, έχει παραβιάσει την λογική της ιεραρχίας, πως αρχίζει να ποδοπατά τις αξίες που στηρίζεται το βαρβαρο σύστημα κυριαρχίας που έχει επιβληθεί πάνω στους ανθρώπους.

Χύσαν το φάρμακι τους για τους κουκουλοφόρους. Όμως, όσο θα υπάρχει κράτος, όσο θα χρησιμοποιούνται οι πληρωμένοι δολοφόνοι του, αυτοί που φορούν κράνη, που κρατούν ασπίδες και ρόπαλα για να τσακίσουν τα κορμιά των εξεγερμένων, που έχουν πιστόλια για να δολοφονούν, που ξυλοκοτούν και σκατεύουν τους ανθρώπους όταν πέφτουν στα χέρια τους στην πορεία του κοινωνικού πολέμου, όσο θα υπάρχουν οι κάμερες και οι φωτογραφικές μηχανές που καταγράφουν κάθε κίνηση, σταμπάροντας πρόσωπα και καταστάσεις, ΑΛΛΟ ΤΟΣΟ ΘΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΘΑ ΦΟΡΟΥΝ ΚΟΥΚΟΥΛΕΣ.

Η κουκούλα δεν είναι μόνο ένα μέσο προστασίας, αλλά δείχνει ταυτόχρονα και τον απρόσωπο χαρακτήρα του ταξικού-κοινωνικού πολέμου.

Και «πέσαν οι κουκούλες»!

Και αποκαλύφθηκε η πραγματικότητα του

κοινωνικού πολέμου. «Πίσω από τις κουκούλες» φάνηκε ένα κομμάτι της κοινωνίας που αγωνίζεται. Τότε κατάπιαν την γλώσσα τους όλοι... «Πίσω από την κουκούλα» βρίσκονταν νεολαίοι 16, 17, 18 χρονών, μαθητές, φοιτητές, άνεργοι, άεργοι, εργαζόμενοι. Ο μέσος όρος ηλικίας των συλληφθέντων μέσα στο Πολυτεχνείο ήταν τα 18. Αποκαλύφθηκε το ψέμμα των υποτιθέμενων γνωστών - αγνώστων που δόθηκαν προκαλούν βανδαλισμούς και καταστροφές τα τελευταία χρόνια. Φανταστείτε τι είδους επαγγελματίες ταραχοποιός είναι ένας σημερινός 16χρονος που «προκαλούσε καταστροφές» το 1985 σε ηλικία 10 χρόνων!!!

Όταν αποκαλύφθηκε τι είδους μαλακίες έλεγαν όλοι, άλλαξαν το παραμύθι. «Να συλληφθούν οι πραγματικοί υπεύθυνοι,» κραύγασαν. Θέλουν να στρέψουν την προσοχή σε υποτιθέμενους υποκινητές. Η παλιά συνταγή της ηθικής αυτοργίας στο προσκήνιο...

Ανόητοι, μικρόμυαλοι, καταδικασμένοι να επιδεικνύουν την αθλιότητά τους και να την παρουσιάζουν σαν πραγματικότητα, ως πότε νομίζουν πως θα γίνονται πιστευτοί; Ο κοινωνικός αγώνας δεν έχει ανάγκη από ηθικούς αυτουργούς. Αν υπάρχουν κάποιοι ηθικοί αυτουργοί και υποκινητές είναι το σύστημα κυριαρχίας και εκμετάλλευσης που έχει επιβληθεί πάνω στην κοινωνία και που αναπαράγεται από άθλια υποκείμενα. Είναι αυτό που δημιουργεί ανέργους, ανθρώπους που ζουν από συσσίτια στο Λαύριο, που σκοτώνει καθημερινά με χιλιάδες τρόπους, που βιάζει την ανθρώπινη υπόσταση και αξιοπρέπεια καταπατώντας κάθε τι το ανθρώπινο, αληθικό και δημιουργικό, που χρησιμοποιεί μπάτσους, δικαστές, σχολεία, φυλακές, ψυχιατρεία, στρατώνες, και τόσα άλλα μέσα που επιβάλλουν τον καταναγκασμό και την υποτέλεια. Όλοι αυτοί που σχίζουν τα ρούχα τους για την κατάληψη του ασύλου δεν μπορούν να δουν το πραγματικό άσυλο που δημιουργεί στην κοινωνία η βαρβαρότητα του κράτους και των θεσμών - μηχανισμών του, δεν θέλουν να κατα-

... Και έπειτα είναι η πιο πλατιά και εξακριβωμένη αποτυχία της πολιτικής της στρουθοκάμηλου. Κρυμμένοι πίσω από τους φόβους των προκλήσεων για να μην κάνουμε τίποτα, για να μην επέμβουμε παρά κατόπιν εορτής, για να είμαστε συνεχώς με την ζυγαριά στο χέρι και να ζυγίζουμε, να κρίνουμε και να καταδικάζουμε εκείνους τους λίγους συντρόφους, που κάποιο πράγμα το κάνανε, ακόμη και αν ήταν στενό και περιορισμένο. Από τον συγκεκριμένο χαρακτήρα αυτού του κινήματος μένουν μόνο το όνομα, το σύμβολο, οι σημαίες, κάποιος γέρος σύντροφος, κάποιος νέος σύντροφος γερασμένος πριν της ώρας του, κάποιος ενθουσιασμένος που ελπίζει πάντοτε, κάποια μούμια εξαντλημένη στο εσωτερικό του μικρού της μαγαζιού. Ο μεγάλος αριθμός των δραστήριων συντρόφων, που αποτελεί την επαναστατική ψυχή του αναρχικού κινήματος και που είναι έτοιμοι να ξεναρχίσουν τον αγώνα δεν πρέπει να αφεθούν, να αποθαρρυνθούν από τις κασσάνδρες και από αυτούς που φέρνουν τους κακούς καιρούς...

...Πόσες και πόσες επαναστατικές δυνάμεις καταξεδύθηκαν με αυτό τον τρόπο, πόσοι και πόσοι σύντροφοι ωθημένοι προς ψεύτικες οργανώσεις που πρόσφεραν επιφανειακές σιγουριές σχεδίων και μέσων. Αντί να εμπνευσθούν οι απόψεις μιας δυνατής ενέργειας, όσο και περιορισμένης, προτιμήθηκε να γίνει αποτροπή από την δράση προσκαλώντας στην αναμονή, γιατί «εκείνη δεν ήταν η στιγμή» και αποτρέποντας από την αμεσότητα της πράξης... Α. ΜΠΟΝΑΝΝΟ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΥΜΟΡΦΗ ΔΡΑΣΗ

Στις 12 Οκτώβρη η Συνεργασία της Αναρχικής Ομάδας «ΡΗΓΜΑ», των Αντιεξουσιαστών από τα Ν. Λιόσια, της Αναρχικής Ομάδας ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ, της εφημερίδας Αναρχική ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ, των Αναρχικών Πειραιά, του Αναρχικού Πυρήνα «ΧΩΡΙΣ ΕΞΟΥΣΙΑ», του Αναρχικού Πυρήνα Ιωαννίνων και της Συσπείρωσης Αναρχικών, πραγματοποίησε στο άλσος Ν. Λιοσίων εκδήλωση για την προώθηση της κοινωνικής αλληλεγγύης και της πολυμορφης δράσης και διεύρυνσής τους μέσα από συγκεκριμένες δραστηριοποιήσεις.

Αναρτήθηκαν στο χώρο χαρτοπανώ με περιεχόμενο τις εξεγέρσεις στις φυλακές, ενάντια στο στρατό, την έμπρακτη αλληλεγγύη κοινωνικών αγωνιστών (Μαζοκόπο, Μαρίνο, Μαζιώτη, Ναθαναήλ κ.λπ.), κολλήθηκαν αφίσες, έγινε διακίνηση αναρχικών - αντιεξουσιαστικών εντύπων, επίσης διανεμήθηκαν πολλές προκλήσεις.

Στη συνέχεια ακολούθησε προβολή σλάιτς και συναυλία (από το γκρουπ «ΩΧΡΑ ΣΠΕΙΡΟΧΑΙΤΙΣ») κατά την οποία σύντροφοι από τα Ν. Λιόσια έδωσαν το δικό τους αξιόλογο και ιδιαίτερο τόνο στην όλη εκδήλωση.

Στις 19 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε στην Αίθουσα τελετών του πανεπιστημίου στα Γιάννενα η δεύτερη εκδήλωση της συνεργασίας. Είχε προηγηθεί από συντρόφους τόσο στην πόλη όσο και σε πανεπιστημιακούς χώρους αφισσοκόληση, μίσσημα προκηρύξεων, καλέσματα με ντουντούκα, διακίνηση εντύπων.

Κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης προβλήθηκαν επίσης σλάιτς που αναφέρονταν στις εξεγέρσεις στις φυλακές, στην

εξέγερση του Γενάρη, στη δυναμική έμπρακτη αντίσταση την «επίσκεψη Μπους», σε κοινωνικές κινητοποιήσεις (ΕΑΣ, Ηράκλειο κ.λπ.).

Στη συνέχεια ακολούθησε συζήτηση για την σημασία της ανάπτυξης των κοινωνικών - ταξικών αγώνων σ' όλες τους τις μορφές καθώς και της αλληλεγγύης στους κοινωνικούς αγωνιστές που βρίσκονται όμηροι του Κράτους χωρίς να λείψουν και αντιπαραθέσεις και διαφοροποιήσεις σε διάφορες εκτιμήσεις.

Η εκδήλωση έκλεισε με συναυλία της «ΩΧΡΑ ΣΠΕΙΡΟΧΑΙΤΙΣ» και τοπικού συγκροτήματος.

Τέλος στις 23 Οκτώβρη στην Πάτρα, στο Μέγαρο Λόγου και Τέχνης, επαναλήφθηκε εκδήλωση - συζήτηση από τη συνεργασία, ενώ είχε ήδη διακινηθεί πληροφοριακό υλικό (προκηρύξεις, αφίσες, έντυπα, ανάρτηση πανώ σε κεντρικά σημεία της πόλης), στην οποία κατατέθηκαν πράγματι αξιόλογες εκτιμήσεις και εκδηλώθηκε έντονο ενδιαφέρον για τις αναρχικές - αντιεξουσιαστικές προοπτικές, αντιστάσεις και γενικότερα αντιλήψεις.

Εκείνο που πρέπει να τονισθεί θεωρούμε ότι είναι **σημασία της ενεργητικής δραστηριοποίησης** για την ενότητα δράσης και λόγου παρά την αναγνώριση επιμέρους διαφοροποιήσεων, η οποία με τα στοιχεία της συνέχειας και της διάρκειας και την ανάδειξη της πολυμορφίας των κοινωνικών απελευθερωτικών αγώνων, όντας μη στηριζόμενη στην ευκαιρικότητα και την προχειρότητα, **προσδίδει - αναδεικνύει στον αντικρατικό αγώνα τη δυναμικότητα, επικινδυνότητα, για την εξουσία, του ανατρεπτικού σχεδίου.**

Κείμενο που διαβάστηκε στην εκδήλωση των Ιωαννίνων

Αυτή η συγκέντρωση είναι η δεύτερη που διοργανώνει η συνεργασία των αναρχικών που υπογράφουν την αφίσσα.

Η πρώτη έγινε πριν μια βδομάδα, στα Νέα Λιόσια, στην Αθήνα και ήδη έχουν προγραμματιστεί για την Πάτρα την άλλη βδομάδα και για άλλα μέρη της Αθήνας.

Επιδιώξη αυτής της συνεργασίας είναι η ανάδειξη της σημασίας και της ανάγκης ανάπτυξης των κοινωνικών αγώνων σ' όλες τους τις μορφές και η ανάπτυξη της αλληλεγγύης μεταξύ των αγωνιστών ανεξάρτητα από τις διαφοροποιήσεις στα μέσα που επιλέγουν για να χτυπήσουν την κρατική κυριαρχία.

Αυτή η συζήτηση δεν γίνεται για να λέμε ότι κάναμε κι εμείς μια συζήτηση. Θα είναι λειτουργική, αν καταφέρουμε όσοι βρισκόμαστε εδώ για να μιλήσουμε, να αναλύσουμε το τι είναι κοινωνικός αγώνας, πώς υφίσταται στη σημερινή πραγματικότητα και το γιατί η πολυμορφία του έχει ουσιαστική σημασία για να ενεργοποιηθούν οι απελευθερωτικές δυνατότητες που βρίσκονται εκγλωτισμένες κάτω από την ιδεολογική και την δεσμική κυριαρχία και τις αλλοτριωμένες κοινωνικές σχέσεις και — αν γίνεται —, να συνδέσουμε κάποια κοινή εξεγερτική - απελευθερωτική δράση.

Πρώτα πρέπει να διασαφηνιστεί ο όρος κοινωνικός αγώνας. Κοινωνικός αγώνας δεν είναι γενικώς η κοινωνική δράση ή οι διαδηλώσεις, οι απεργίες και οι καταλήψεις. Κοινωνικός αγώνας είναι ο αγώνας για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση και αυτός νοείται μόνο σαν ένα σύ-

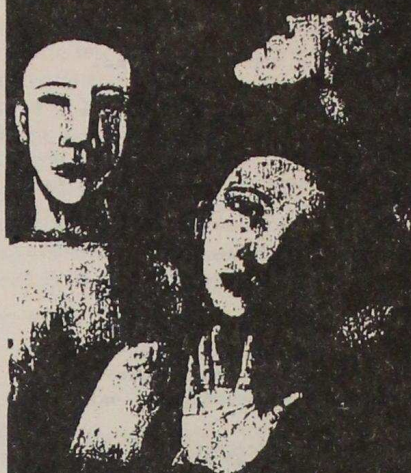
νολο εξεγερτικών διαδικασιών και αποπειρών γενίκευσής τους. Έτσι όταν μιλάμε για κοινωνικό αγώνα, μιλάμε για μια συνεχή απόλυτη και αδιάλλακτη σύγκρουση με την εξουσία, τις ιδεολογίες και τους ρόλους που έχει διοχετεύσει στα άτομα και τις σχέσεις και δεσμίσεις που έχει επιβάλλει στην κοινωνία.

Ο κοινωνικός αγώνας είναι πολύμορφος. Η πολυμορφία του δεν υπάρχει μόνο επειδή ποικίλουν τα υλικά μέσα, αλλά ωφείλεται στα αναρίθμητα διαφορετικά χαρακτηριστικά που έχουν επιμέρους αγώνες, δηλαδή στην πολλαπλότητα και συνθετότητα της απελευθερωτικής σύγκρουσης.

Η αντιπληροφόρηση, με εφημερίδες, προκηρύξεις και αφίσες, οι μικροσυγκρούσεις στην καθημερινή ζωή, οι ένοπλες επιθέσεις στο κράτος, η συνειδησιακή εξέγερση, οι βίαιες συλλογικές συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής και καταστροφές κρατικών συμβόλων δομών και θεσμών, οι απαλλοτριώσεις, οι καταλήψεις και οι απεργίες, όταν έχουν αντισυναινετικό και ανατρεπτικό περιεχόμενο, η ενεργητική ολική άρνηση στράτευσης και το διάχυτο σαμποτάζ των κρατικών μηχανισμών είναι όλα μορφές κοινωνικού αγώνα· αλληλεξαρτώνται, αλληλοσυμπληρώνονται, οπότε δεν ιεραρχούνται και είναι εξίσου αναγκαίες για την επιτάχυνση των απελευθερωτικών διαδικασιών.

Η διεύρυνση του κοινωνικού αγώνα προϋποθέτει την ανάδειξη της πολυμορφίας του, την ενίσχυση όλων των μορφών

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΕΜΠΡΑΚΤΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΠΟΥ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ (Μαζοκόπος, Μαρίνος, Μαζιώτης, Ναθαναήλ κ.λπ.) ΠΑΛΕΥΟΝΤΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΜΑΣ ΖΩΗΣ ΠΟΙΑ ΛΟΓΙΚΗ ΔΙΚΑΙΩΝΕΙ ΤΗΝ ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΜΑΣ;

Απέναντι στην πολυμορφία της κρατικής επίθεσης που θέλει να διατηρήσει τους ανθρώπους υποταγμένους.

Απέναντι στους τεχνητούς διαχωρισμούς των κοινωνικών αγώνων που επιβάλλει ο εκσυγχρονισμός των μηχανισμών και δεσμών κυριαρχίας.

Ο αγώνας ενάντια στην καταπίεση των νόμων και της ηθικής του αστικού πολιτισμού, που νοιώθουμε όλοι στο πετσί μας καθημερινά, στρέφεται ενάντια σ' αυτούς που τους έφτιαξαν και τους διαιωνίζουν.

ΑΓΩΝΑΣ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ, ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗΣ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ

Αναρχική Ομάδα Ρήγμα • Αντιεξουσιαστές από τα Ν. Λιόσια • Αναρχική Ομάδα ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ • Εφημερίδα Αναρχική ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ • Αναρχικοί Πειραιά • Αναρχικός Πυρήνας «ΧΩΡΙΣ ΕΞΟΥΣΙΑ» • Αναρχικός Πυρήνας Ιωαννίνων • Συσπείρωση Αναρχικών

του και τη συνεχή αναζήτηση νέων μορφών.

Ο διαχωρισμός και η περιχαράκωση των κοινωνικών αγώνων και των αγωνιστών δεν στρέφεται ενάντια μόνο σε κάποιες μορφές αγώνα, αλλά στο σύνολο του κοινωνικού αγώνα, γιατί όλες οι μορφές του αποτελούν αδιαίρετη ενότητα. Όποιος αρνείται κάποιες μορφές του, ή προτάσει μονόπλευρα κάποιες άλλες, αναλαμβάνει τον ρόλο της πρωτοπορίας που καθοδηγεί τους εξουσιαζόμενους, για να υλοποιήσει τα γευτοεπαναστατικά της σχέδια. Έτσι ο διαχωρισμός των αγώνων και των αγωνιστών, λειτουργεί κατασταλτικά.

Το κράτος σήμερα μεθοδεύει αυτούς τους διαχωρισμούς. Προπαγανδίζει ότι όσοι αγωνιστές έχουν χρησιμοποιήσει όπλα, ή είχαν στην κατοχή τους όπλα ή βοηθούσαν κάποιους άλλους ένοπλους, είναι τρομοκράτες.

Μέσω των αριστερών κομμάτων και του αριστερού τύπου, διαχωρίζει τους αγώνες σε βίαιους και μη βίαιους, χαρακτηρίζοντας τους πρώτους προβοκατόρικούς.

Διώκει ποινικά, διαφορετικά τους αφισσοκολλητές, τους καταληψίες, αυτούς που έχουν ρίξει μολότωφ και αυτούς που κατέχουν πυροβόλα όπλα.

Μ' αυτές τις μεθοδεύσεις, διασπά τη συνοχή του κοινωνικού αγώνα, στις συνειδήσεις των κυριαρχούμενων, κερδίζει τη συμμετοχή τους στις δεσμιζόμενες κινητοποιήσεις, όπως είναι οι συνδικαλιστικές απεργίες και οι συντεχνιακές μαθητικές και φοιτητικές καταλήψεις και αποκτά τη συναί-

νεση τους στην καταστολή των κοινωνικών αγωνιστών.

Αυτήν την περίοδο κρατούνται στις φυλακές ο Κυριάκος Μαζοκόπος, ο Χριστόφορος Μαρίνος και ο Παύλος Ναθαναήλ. Ο Κυριάκος συνελήφθη τον Νοέμβριο του '90, όταν πινάχτηκε ένας πυροκροτητής στο χέρι του. Έχει χάσει ένα χέρι και ένα μάτι και κρατείται στις φυλακές Κορυδαλλού με κατηγορίες: κατοχή εκρηκτικών και πυροβόλων και συμμετοχή σε ένοπλη οργάνωση, επειδή βρέθηκε μια προκήρυξη της «Ε.Α.» στο δωμάτιο που τραυματίστηκε. Ο ίδιος έχει δηλώσει ότι είναι κοινωνικός αγωνιστής.

Ο Χριστόφορος συνελήφθη στην Ουγγαρία από έλληνες ΕΚΑμίτες, οι οποίοι αφού πρώτα προσπάθησαν να τον δωροδοκήσουν, τον έφεραν στην Ελλάδα για να τον ξαναδικάσουν, για την έμπρακτη αλληλεγγύη που είχε δείξει το '87 στο διωκόμενο Πρέκα, ο οποίος τελικά δολοφονήθηκε στην Καλογρέζα από ΕΚΑμίτες. Ο Χριστόφορος θα δικαστεί στις 6 Νοέμβριο.

Ο Παύλος είναι ολικός αρνητής στράτευσης και συνελήφθη στις 15 Σεπτέμβριο, κατά τη διάρκεια αφισσοκόλησης, μια μέρα πριν τη δίκη του Νίκου Μαζιώτη.

Ο Νίκος είναι ελεύθερος με αναστολή, αλλά τον ξανακατέλασε στον στρατό και ξαναρνήται να καταταχθεί.

Μέσα στο φθινόπωρο ξαναγίνεται η δίκη του Βασίλη Γούναρη που πέρυσι ήταν καταληψίας μαθητής που συνελήφθη στις 10 Γενάρη του '91 και κατηγορείται για ρί-

γη μολότωφ σε μπάτσους.

Σ' όλους αυτούς τους αγωνιστές πρέπει να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας έμπρακτα. Ανεξάρτητα από τις διαφορές τους στον τρόπο που επιλέξαν να αγωνιστούν, όλοι τους έχουν ένα κοινό στόχο: την γενίκευση της σύγκρουσης με την εξουσία, για την ανατροπή της κρατικοκαπιταλιστικής κυριαρχίας και την απελευθέρωση του ανθρώπου και της ανθρώπινης κοινωνίας. Είτε ο Κυριάκος κατείχε όπλα για δικιά του χρήση, είτε τα κατείχε για άλλους, είτε τα όπλα είναι βαλτά από τους μπάτσους εμείς πρέπει να κρατήσουμε την ίδια στάση. Η εμμονή στα νομικά ζητήματα και η σκευορολογία δεν ωφελούν τον αγώνα των διωκόμενων. Αντιθέτως, ενισχύουν την κοινωνική συναίνεση στους τεχνητούς διαχωρισμούς των αγώνων, που επιβάλλει η εξουσία.

Στην καθημερινή μας ζωή, όλοι οι άνθρωποι, αντιμετωπίζουμε με πολλούς τρόπους την καταπίεση, την εκμετάλλευση, την αλλοτρίωση, τον περιορισμό και τον εκμηδενισμό των δυνατοτήτων μας και της επιθυμίας μας για να ζήσουμε ελεύθερα.

Όλη αυτή η κατάσταση δεν εμποδίζεται από τυχαίους παράγοντες αλλά από ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΙΚΩΝ - ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΕΠΙΒΛΗΘΕΙ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

Ο αγώνας, όμως, των ανθρώπων δεν σταματά. Με κάθε τρόπο εκδηλώνεται η διάθεση για καλύτερη ζωή, για ελευθερία και αλληλεγγύη ανάμεσά τους.

Αυτή η προσπάθεια συναντά συνεχώς εμπόδια από τους κυρίαρχους που έχουν φτιάξει νόμους, θεσμούς, πρότυπα συμπεριφοράς και κανόνες, προκειμένου να διατηρήσουν την κοινωνία υποταγμένη.

Ο διαρκής αγώνας της κοινωνίας για απελευθέρωση συναντάει εμπόδια όχι μόνο από το κράτος αλλά και από διάφορους μηχανισμούς διαμεσολάβησης (συνδικάτα, σωματεία κ.λπ.). Όλοι αυτοί οι οργανισμοί αν και φτιάχτηκαν, —σε κάποια περίοδο της ιστορίας—, από τους ανθρώπους για να μπορέσουν να αποκτήσουν την ελευθερία τους και να αυτοδιαχειρίζονται τη ζωή και τα όσα δημιουργούν, στη συνέχεια, αφού αφομοιώθηκαν από το κράτος, αποτέλεσαν σημαντικά μέσα καταστολής και χειραγώγησης των κοινωνικών αγώνων και της δέλτησης για την επικράτηση στην κοινωνία της ισότητας και της ελευθερίας.

Είναι φανερό πως, η εξουσία, σ' όλη την υδρόγειο, μέσα στα πλαίσια της κυριαρχικής της οντότητας, κάθε φορά που θέλει να μεταβάλει τις μορφές της πολιτικής και οικονομικής υποδούλωσης της κοινωνίας, εκσυγχρονίζει τους θεσμούς και τους μηχανισμούς. Μ' αυτό τον τρόπο, ενώ μένει ίδια η ουσία της καθημερινής εκμετάλλευσης και καταπίεσης, κατορθώνει να μεγαλώσει την αφομοιωτική και χειραγωγική της δύναμη και να αυξήσει την άμεση και έμμεση καταστολή και την υποδούλωση στους νόμους, την ηθική και τα δεσμά της δημοκρατίας κράτους και κεφάλαιου.

Για να επιβάλλει τα σχέδια της, προσπαθεί να διαχωρίσει στη συνείδηση του καθενός μας —και σε μεγάλο βαθμό τα καταφέρνει— τους ανθρώπους σε «εργατικούς και αργόσχολους» «ειρηνικούς και ταραξίες», «νομιμόφρονες και εγκληματίες», «ώριμους και ανώριμους» και να διαστρεβλώσει το νόημα των κοινωνικών αγώνων ενουχίζοντας τη δυναμική τους, διαχωρίζοντάς τους σε «νόμιμους και παράνομους», «μαζικούς και μειοψηφικούς», «αγώνες που εξυπηρετούν ή όχι το κοινωνικό σύνολο». Τα καταφέρνει μάλιστα πολύ καλά με τη βοήθεια που της προσφέρουν από κοινού όλοι οι μηχανισμοί διαπραγμάτευσης και μεσολάβησης (π.χ. κόμματα, Μέσα Μαζικής Αποβολάκωσης, συνδικάτα, φορείς, προσωπικότητες κ.λπ.)

Για να μπορέσουν, όμως, οι κοινωνικοί αγώνες να ξεπεράσουν όλα αυτά τα εμπόδια πρέπει να έχουν ουσιαστική προοπτική, στοχεύοντας στην απελευθέρωση των ανθρώπων μέσω της διάρκειας, της σύγκρουσης, της δημιουργικής πρωτοβουλίας και της αυτοοργάνωσης πάνω σε αντιεραρχικές και ισότιμες βάσεις.

Είναι, λοιπόν, απαραίτητη η διεύρυνση της δράσης των εκμεταλλεζόμενων και η εναντίωση σε όλους τους υπηρέτες και διαμορφωτές της κρατικής βαρβαρότητας και σε κάθε δέσμο που τη διαιωνίζει.

Το κράτος στην προσπάθειά του να διατηρήσει τους ανθρώπους υποταγμένους χρησιμοποιεί όλα τα μέσα. Ποιος ο λόγος λοιπόν αυτοί που αγωνίζονται ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση να περιορίζουν τα μέσα και τις μορφές του αγώνα τους σύμφωνα με τις επιταγές της εξουσίας;

Η συνολικότερη δράση για την απελευθέρωση της κοινωνίας από το κράτος

Έμπρακτη αλληλεγγύη είναι η συνέχιση και η ενίσχυση του αγώνα τους και η προσπάθεια όξυνσης των κοινωνικών συγκρούσεων.

Οι αγωνιστές θα δικαιωθούν, αν δημιουργήσουμε τις κοινωνικές προϋποθέσεις κι όχι τις νομικές, για να αποφυλακιστούν και να μην καταδικαστούν.

Έμπρακτη αλληλεγγύη σημαίνει συνεχή εξεγερτικός αγώνας· αγώνας με όλα τα μέσα ενάντια στο κράτος. Όπως είχε πει και ο Μπακούνιν: «Η επανάσταση δεν είναι ακαδημαϊκή συζήτηση όπου τα μόνα που αλληλοεξοντώνονται είναι οι ματαιοδοξίες, ούτε παιδιάστικο παιχνίδι, ούτε φιλολογικός αγώνας όπου το μόνο που χύνεται είναι μελάνι. Η επανάσταση είναι πόλεμος. Κι όποιος λέει πόλεμο εννοεί καταστροφή ανθρώπων και πραγμάτων».

και τον καπιταλισμό εμπεριέχει όλες τις μορφές δράσης που ξεπερνούν τα όρια της φαντασίας του κάθε κοινωνικού αγωνιστή ή ομάδας.

Ήδη μέσα στην κοινωνία υπάρχουν —και υπήρχαν πάντα— **ανεξέλεγκτες και βίαιες** κοινωνικές συγκρούσεις που δρομολογούνται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο (Ηράκλειο, Χανιά, Μαθητικές κινητοποιήσεις Γενάρη 1991 - ΕΑΣ κ.λπ.), που σπάνε τη χειραγώγηση, τη διαπραγμάτευση και την παθητικότητα και επαναποθετούν την ουσία των κοινωνικών αγώνων πέρα από τα μίζερα, καθεστωτικά και τελικά ανώδυνα πλαίσια που έχουν επιβάλλει το κράτος και οι εξουσιαστικές μερίδες διαχείρισης του συστήματος.

Εφ' όσον, λοιπόν, το κράτος καταστέλλει και πατά κάθε αγωνιστή, —μ' όλους τους βρώμικους τρόπους που μπορεί να εφεύρει—, το κομμάτι του κοινωνικού συνόλου που αντιστέκεται στην δεσμική κρατική κυριαρχία και οντότητα, πρέπει να επιτεθεί με όλους τους τρόπους και τα μέσα, —τα οποία μπορεί να δημιουργήσει—, για να επαναφέρει στην πραγματικότητα την πολύμορφη κοινωνική δράση.

Ο κάθε αγωνιστής, —σαν συστατικό στοιχείο του κοινωνικού αγώνα—, έχει το δικαίωμα να επιλέγει τα μέσα που ταιριάζουν στην ιδιοσυγκρασία του και τις απόψεις του, απ' τη στιγμή που ο αγώνας ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο και η καταστροφή τους, δάχει αποτέλεσμα την πολυδιάστατη και αντιεραρχική δράση των ανθρώπων.

Ο Νίκος Μαζιώτης, ο Χριστόφορος Μαρίνος, ο Κυριάκος Μαζοκόπος, ο Ναθανάηλ, ο Πετρόπουλος και τόσο άλλοι, —ο καθένας μέσα από τις ιδιαίτερες αντιλήψεις του για τον αγώνα των εξουσιαζόμενων—, έκαναν πράξη την κοινωνική αλληλεγγύη μέσα από τη συμμετοχή στους απελευθερωτικούς κοινωνικούς αγώνες, —σαν τη μόνη διέξοδο για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια—, παλεύοντας για μια κοινωνία χωρίς κράτος, εξουσία και αφεντικά.

Γι' αυτή τους τη δράση το κράτος και το κεφάλαιο μέσα στη γενικότερη προσπάθεια του να καταστείλει και να αποδυναμώσει την αντίσταση της ανθρώπινης κοινωνίας, τους σέρνει στα δικαστήρια και στις φυλακές, έχοντας την αυταπάτη πως θα σαμποτάρει την όλο και μεγαλύτερη δέλτηση και επιθυμία για αγώνα και ελευθερία.

Ο κοινωνικός αγώνας είναι ο κύριος παράγοντας και σημαντικός συνδετικός κρίκος ανάμεσα στους κρατούμενους και σε όσους στέκονται αλληλέγγυοι. Είναι σημαντικό να θεωρούμε τους κοινωνικούς αγωνιστές σαν ζώντα κομμάτια του κοινωνικού αγώνα — ανεξάρτητα από το ότι βρίσκονται στα μπουντρούμια των εξουσιαστών.

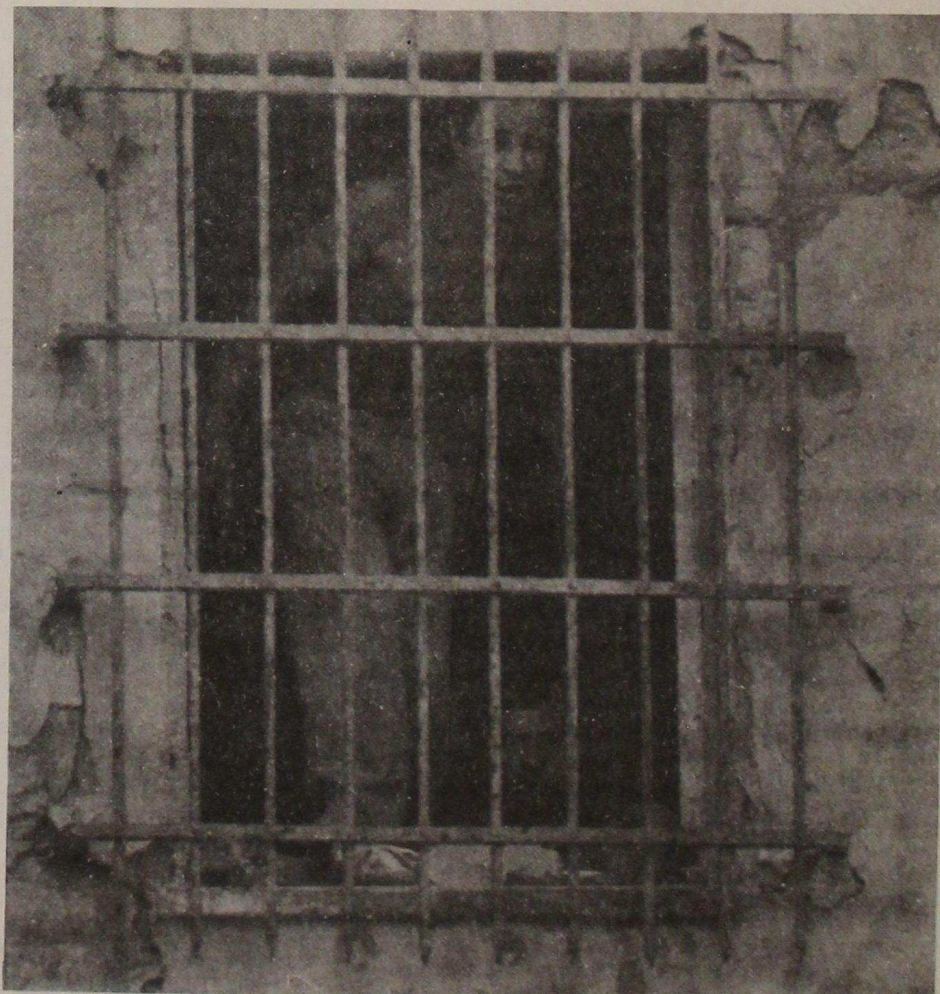
Εφ' όσον οι κοινωνικοί αγώνες δεν μπορούν να εντάσσονται μέσα στα όρια των νόμων και των θεσμών του κράτους και του κεφάλαιου, το ίδιο και η αλληλεγγύη στους κοινωνικούς αγωνιστές, δεν μπορεί να περνάει μέσα από την προσπάθεια εξεύρεσης νομικών και ηθικών λόγων που στηρίζουν και εκπορεύονται από την κυρίαρχη λογική αλλά να βρίσκεται πέρα και να δρα ενάντια σ' αυτούς.

Πολύμορφη κοινωνική δράση ενάντια στο κράτος

Βίαιοι και επιθετικοί κοινωνικοί αγώνες

Αλληλεγγύη στους κοινωνικούς αγωνιστές

Αναρχική Ομάδα ΡΗΓΜΑ
Ανιεξουσιαστές από τα Νέα Λιόσια
Αναρχική Ομάδα ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ
Εφημερίδα ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ
Αναρχικοί Πειραιά
Αναρχικός Πυρήνας «ΧΩΡΙΣ ΕΞΟΥΣΙΑ»
Αναρχικός Πυρήνας Ιωαννίνων
Συνσπείρωση Αναρχικών

ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΣΚΕΥΩΡΙΑ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΑΚΤΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ «PROVOCAZIONE» ΚΑΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΑΚΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «ΑΝΑΡΧΙΣΜΟ»

Καταγγέλλουμε αυτή την μεθόδευση που έχει σκοπό να κατασκευάσει εις βάρος της εκδοτικής μας δραστηριότητας μια εικόνα που ανέκαθεν της αντιπαρετέθηκα κριτικά: αυτή μιας μυστικής ομάδας, συγκεντρωτικής, κατευθυνμένης να επιτεθεί στις δομές της εξουσίας, ξεκινώντας από μια λογική ολοσδιόλου εσωτερική στη διάσταση της μυστικότητας.

Στις 10 Μάη 1991 ξεσπά μέσα σε όλες τις εφημερίδες και στα εθνικά και τοπικά τηλεοπτικά δίκτυα, αυτό που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν μια από τις μεγαλύτερες σκευωρίες όλων των καιρών ενάντια στους αναρχικούς.

Σύμφωνα με αυτά που δηλώνονται, η ανακάλυψη στη Ρώμη μιας αποθήκης, η οποία περιείχε μια σημαντική ποσότητα όπλων και εκρηκτικών, ωθεί τους ερευνητές στο συμπέρασμα ότι πρόκειται για την «γιάφκα» μιας υποτιθέμενης ομάδας «ANARCHISMO και PROVOCAZIONE», σε βάρος της οποίας έρχεται αμέσως να αποδοθεί ολόκληρο το περιεχόμενο των κατασχεσμένων που εξακολουθεί μέχρι αυτή τη στιγμή να αποτελεί αντικείμενο ερευνών, καθώς επίσης και, επιθέσεις με παγιδευμένα αυτοκίνητα σε διάφορες πόλεις, επιθέσεις σε κολώνες ηλεκτρικού ρεύματος και μη διαθέτοντας τίποτε άλλο για την ώρα, ακόμη και τα πρόσφατα γεγονότα της Μπολόνιας.

Δεν υπάρχει κανείς που να μην διαπιστώνει τον παραλογισμό αυτών των ειδήσεων που σκορπίστηκαν στους τέσσερις ανέμους και είναι αποκλειστικό προϊόν των ισχυρισμών που ελέγχονται από τους ερευνητές. Είμαστε φυσικά συνθησιμένοι στην χρησιμοποιούμενη, από πλευράς τύπου, μέθοδο στην υπηρεσία των συμφερόντων των αφεντικών, αλλά σε αυτό το επίπεδο πιστεύουμε δεν είχαν ξαναφθάσει ποτέ, τουλάχιστον απέναντι στους αναρχικούς. Ακόμη και η κρατική σφαγή, θεωρημένη μέσα από την ακραία απλότητα του κατασταλτικού της σχεδίου, μοιάζει με προϊστορικό γεγονός. Εδώ σιτίζονται μαζί απαγωγές, επιθέσεις, διεθνείς απελευθερωτικές οργανώσεις, δολοφονίες, ληστείες, βιαιότητες κάθε είδους, με λίγα λόγια ο μισός ποινικός κώδικας, μέσα σε ένα μεγάλο καζάνι το οποίο αποδίδεται εξ ολοκλήρου στις μετριότητες δυνάμεις μας. Θα έπρεπε να ευχαριστήσουμε τον άγιο Αντώνιο για την χάρη, εάν δεν μας ανησυχούσε αρκετά η πρόθεση, ούτε καν πολύ κρυμμένη, που διακρίνεται πίσω από αυτή την φανταστική δημιουργία του όχι και τόσο ευφυούς μυαλού των ερευνητών.

Αλλά γιατί αυτή η ένδειξη διοχετεύθηκε στους δημοσιογράφους σχετικά με την ύπαρξη μιας ομάδας «ANARCHISMO και PROVOCAZIONE»; Μπορούμε να σκεφτούμε ότι όλα βασίζονται πάνω σε μια άγνοια αυτών των τελευταίων —όπως είναι φυσικό άλλωστε— ή σε μια ασάφεια των πρώτων; Μπορούμε να ελπίζουμε ότι πρόκειται για ένα λάθος προορισμένο στο να ξεκαθαριστεί, ακόμη και έπειτα από κάποιες μέρες. Το σίγουρο είναι ότι, μέχρι αυτή την στιγμή που γράφουμε, δηλαδή τη νύχτα της Κυριακής 12 Μάη, ο γράφων αυτές τις γραμμές, υπεύθυνος έκδοσης του περιοδικού «ANARCHISMO» και της εφημερίδας «PROVOCAZIONE» δεν έλαβε ούτε μία απλή δικαστική κλήση. Μαζί με άλλους συντρόφους οδηγήθηκε πριν από δύο μέρες στην ασφάλεια, όπου όχι μονάχα δεν του αποδόθηκε καμιά κατηγορία, αλλά και οι ίδιοι οι αστυνομικοί υπάλληλοι επιδείκνυν μια περιέργη και δηλωμένη άγνοια σχετικά με τα γεγονότα που αντίθετα βρίσκόντουσαν στις πρώτες σελίδες όλων των εφημερίδων. Τι θα μπορούσε να σκεφτεί κανείς;

Κάποια δειλή υπαναχώρηση έγινε από τους φέροντες την ευθύνη της έρευνας σχετικά με τα γεγονότα της Φλωρεντίας και της Μπολόνιας, οι οποίοι δήλωσαν ανοικτά ότι ορισμένες δηλώσεις που εμφανίστηκαν στις εφημερίδες ήταν ίσως ή πρόωρες ή ερμηνευμένες με λανθασμένο τρόπο.

Εμείς, από την πλευρά μας, σαν συντάκτες

του «ANARCHISMO» και της «PROVOCAZIONE» εκδόσαμε μια «ανακοίνωση τύπου» (που δημοσιεύεται παραπλεύρως), η οποία στάλθηκε στην «UMANITA NOVA» και στην ANSA, όπως επίσης και στο λαϊκό ραδιόφωνο του Μιλάνου.

Πρέπει να παραδεχτούμε ότι ακόμη και όντας συνθησιμένοι στις σκευωρίες και στις κάθε είδους κατηγορίες ενάντια στους αναρχικούς, αυτή, που βρίσκεται σε εξέλιξη αυτή τη στιγμή, απλά μας εκπλήσει.

Καταγγέλλουμε λοιπόν με όλες μας τις δυνάμεις αυτή τη μεθόδευση που στοχεύει να κατασκευάσει πάνω στις πλάτες της εκδοτικής μας δραστηριότητας μια εικόνα που ανέκαθεν της αντιπαρετέθηκα κριτικά: αυτή μιας μυστικής ομάδας, συγκεντρωτικής, κατευθυνόμενης να επιτεθεί στις δομές της εξουσίας ξεκινώντας από μια λογική εξ ολοκλήρου εσωτερική στη διάσταση της μυστικότητας. Σε αντίθεση με αυτές τις επιλογές που ακολουθήθηκαν πλατιά τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, εμείς υποστηρίζαμε πάντοτε την αναγκαιότητα των γενικευμένων επιθέσεων μέσα στον χώρο, πραγματοποιούμενων από μικρές ομάδες, από μεμονωμένα άτομα, χωρίς καμιά διασύνδεση μεταξύ τους, παρά μονάχα με την ακλόνητη κοινή πεποίθηση να επιτεθούμε και να καταστρέψουμε ότι μας επιτίθεται και μας καταστρέφει. Και για αυτές τις πεποιθήσεις μας, τις οποίες ποτέ δεν κρατήσαμε μυστικές, υπήρξαμε πολλές φορές αντικείμενο ποινικών διαδικασιών και καταδικών. Το γεγονός, σε αυτές τις περιπτώσεις, δεν μας εξέπληξε, ούτε και κατά βάθος μας δυσαρέστησε, στο βαθμό που είναι προφανές ότι το κράτος πλήττει αυτούς που προωθούν την κριτική υπόθεση μιας επίθεσης ενάντια στην ύπαρξή του, χωρίς να νοιάζεται τόσο, από φορά σε φορά, στο να διαχωρίσει μεταξύ της θεωρητικής θέσης και της πρακτικής υλοποίησης. Αλλά αυτό φυσικά αποτελεί ένα δευτερεύον πρόβλημα.

Τώρα, για πρώτη φορά, βρίσκόμαστε απέναντι σε μια μαζική επίθεση κατευθυνόμενη να εγκληματικοποιήσει εργαλεία προπαγάνδας, θεωρητικής ανάλυσης, κριτικής εμβάθυνσης, όπως το «ANARCHISMO» και η «PROVOCAZIONE», τα οποία οπωσδήποτε θα μπορούσαν να αποτελέσουν επίσης αντικείμενο ειδικής προσοχής από πλευράς των ερευνητών, για το περιεχόμενό τους, αλλά δεν θα μπορέσουν ποτέ να μειωθούν στη διάσταση μιας μυστικής ένοπλης δομής που λειτουργεί μέσα στο εθνικό έδαφος και ασχολείται με την πραγματοποίηση απαγωγών, ληστειών, δολοφονιών, επιθέσεων και όλα τα υπόλοιπα. Ακόμα και η ποιά στοιχειώδης λογική αναιρεί αυτή την υπόθεση. Όποιος επιδίδεται σε τέτοιου είδους δραστηριότητες, που βρίσκονται μπροστά στα μάτια όλων, το κάνει χωρίς να νοιαστεί πολύ στο να υπογράψει με ένα οποιοδήποτε όνομα, και όταν το κάνει δεν ψάχνει φυσικά μια ονομασία σαν την δικιά μας, γνωστότατη στα παραρτήματα ασφαλείας όλης της χώρας.

Δεν θέλουμε, δεδομένης της κατάστασης στην οποία βρίσκόμαστε, αδυνατώντας να καταλάβουμε πού θέλει να καταλήξει αυτό το περιβόητο κτύπημα εναντίον μας, να κάνουμε τους προφήτες της ατυχίας. Βέβαια, ακόμα και από αυτά τα γεγονότα αναφαίνεται με σαφήνεια η κατεύθυνση που οι δομές καταστολής προσλαμβάνουν στην Ιταλία, ειδικά ύστερα από τα πρόσφατα βήματα αντιρεφορμιστικής κατεύθυνσης που εκδηλώθηκαν σε όλους τους τομείς. Μια καλύτερη στήριξη όλης της εκτελεστικής εξουσίας μπορεί να είναι εγγυημένη μονάχα οξύνοντας τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, χωρίς να χτυπηθούν οπωσδήποτε τα πραγματικά κέντρα της σκοτεινής εξουσίας που είναι απλά λειτουργικά σε αυτά της φανερής εξουσίας.

Μεθοδεύσεις σαν κι αυτές που ζούμε αυτές τις μέρες, είναι κατάλληλες ώστε να δώσουν στην κοινή γνώμη την εντύπωση ότι καταβάλλεται μεγάλο έργο στο να χτυπηθεί η εγκληματικότητα και η ανατροπή, ασαφείς έννοιες

που ο μέσος πολίτης καταλήγει εύκολα να τις συγχωνεύσει μέσα σε αυτό το συνοθύλευμα των ωμοτήτων που έχουν ξεφορτώσει πάνω στις πλάτες μας.

Εμείς είμαστε ανέκαθεν ενάντια στο κράτος, και εξακολουθούμε να είμαστε επίσης και αυτή τη στιγμή. Δεν εκπλησώμαστε άρα για την χρησιμοποιούμενη μέθοδο, αλλά για τον τρόπο που τέθηκε σε εφαρμογή καθώς και για τον τεράστιο αριθμό των κατηγοριών που συσσωρεύθηκαν μαζί.

Από την πλευρά μας θα είμαστε πάντοτε σε θέση να απαντήσουμε, μέσα στα όρια των δυνατοτήτων μας, σε κάθε άλλη απόπειρα να μας επιτεθούν και να μας καταστρέψουν.

Οι Συντάξεις

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ

Από την ανάγνωση των εφημερίδων μαθαίνουμε τη σύλληψη ορισμένων μελών μιας μη υπαρκτής ομάδας «ANARCHISMO και PROVOCAZIONE». Δεν θέλουμε, ούτε μπορούμε, να αναφερθούμε σχετικά με τις κατηγορίες για τις οποίες οι ερευνητές καθιστούν αυτά τα άτομα υπεύθυνα, ούτε σχετικά με την διασύνδεση και με τις σχέσεις για τις οποίες γίνεται αναφορά, για την αλήθεια με τρόπο άλλο τόσο συγχυσμένο. Θέλουμε μονάχα να υπογραμμίσουμε, σαν σύντροφοι που αποτελούμε τμήμα της σύνταξης του «ANARCHISMO» και της σύνταξης της «PROVOCAZIONE» ότι, δεν έχουμε καμιά απολύτως σχέση με οποιαδήποτε μυστική οργάνωση όποια και αν είναι, και ειδικότερα, με μια απίστευτη οργάνωση «ANARCHISMO και PROVOCAZIONE».

Ανεξάρτητα από την δουλειά μας σαν αναρχικών και επαναστατών που επιβεβαιώ-

νουμε με ψηλά το κεφάλι, ακόμη και αυτή τη στιγμή κατά την οποία διαγράφεται στον ορίζοντα μια από τις πιο περιφημες σκευωρίες των τελευταίων χρόνων (και δεν είναι η πρώτη φορά), θέλουμε να συγκεκριμενοποιήσουμε ότι δεν υπάρχουν συνδετικοί κρίκοι μεταξύ της οργάνωσης που έδρασε στο παρελθόν με τον όνομα «Επαναστατική Δράση» (σ.μ. AZIONE RIVOLUZIONARIA) και της συντακτικής ομάδας μας. Το γεγονός —όπως υπογραμμίστηκε— ότι οι εκδόσεις μας δημοσίευσαν ένα βιβλίο μέσα στο οποίο ήταν συγκεντρωμένα τα ανακρινόμενα αυτής της οργάνωσης, δεν μπορεί να θεωρηθεί προσχώρηση ή συμμετοχή, στο βαθμό που επίσης δημοσίευσαμε άλλα βιβλία που έκφραζαν γνώμες διαμετρικά αντίθετες (πράγμα που οι εφημερίδες δεν φροντίζουν ώστε να το γράψουν).

Νομίζουμε ότι οι ατομικές επιλογές, επαναστατικές ή όχι, μπορούν να υποστηριχθούν για αυτό ακριβώς που είναι: προσωπικές αποφάσεις που δεν μπορούν να εμπλέξουν δομές του αναρχικού κινήματος μονάχα επειδή αυτό μπορεί να είναι βολικό σε ένα ερευνητή περισσότερο φιλόδοξο από τους άλλους.

Υπάρχει ανάγκη ώστε να γίνει ότι είναι δυνατό για να καταγγεληθεί αυτή η σκευωρία σε όλα τα επίπεδα. Δεν υπήρξε ποτέ, ούτε και θα μπορούσε να υπάρξει, μια «αναρχική τρομοκρατία», ούτε και αναρχικοί τόσο ηλίθιοι ώστε να δώσουν ζωή τόσο ευχάριστα σε γεγονότα σαν και αυτά που προσδιορίζονται από τους ερευνητές τα οποία υπογράφονται στο όνομα μιας εφημερίδας και ενός περιοδικού που διανέμεται κανονικά σε όλη την Ιταλία.

Σύνταξη του «ANARCHISMO»

Σύνταξη της «PROVOCAZIONE»

Άρχισε στις 6 Νοέμβρη η δίκη του Χ. Μαρίνου και του Κ. Σμυρναίου για τα γεγονότα στην Καλογρέζα την 10 Οκτώβρη 1987 και τη δολοφονία του Μ. Πρέκα από τους ένστολους δολοφόνους του κράτους.

Λε φτερία

ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΓΩΝΙΣΤΗ Χ. ΜΑΡΙΝΟ

Αρνούμαι το ρόλο του αποδιοπομπαίου παρθεράτη αυτής της ξεπεσμένης και καταξεφτυλισμένης κοινωνίας.
Αρνούμαι τους νόμους και τη δικαιοσύνη τους.
Αρνούμαι τη σωφρονιστική εξαθλίωση, γιατί είμαι αναρχικός ενάντιος στο κράτος και όχι θύμα του ή εταίγης της ευαισθησίας

(...)

Στην παρούσα προχωρημένη καπιταλιστική αργιότητα, ίσως δεν μπορούν να αναδειχτούν ακόμη οι ικανότητες μιας γενικευμένης άφησης της, ούτε να προσδιοριστούν οι διαχωρισμοί υπαγμένοι στην παλιότερη παραδοσιακή καθαρότητα τους, δε σημαίνει όμως ότι η επιθυμία για την ελευθερία, η δυναμική του προτάγματος της, δεν ανάγεται στην αρχική του απλή αμεσότητα — η αλήθεια πάντα απλά μπορεί να λεγθεί.

Να δείξουμε την έμπρακτη αλληλεγγύη μας στους

ΜΑΡΙΝΟ — ΣΜΥΡΝΑΙΟ
ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΔΙΚΗ
ΣΤΙΣ
ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Τετάρτη
6 Νοέμβρη